

Paul Roth

**Istennel
mindig
beszél-
hetünk**

ISTENNEL MINDIG BESZÉLHETÜNK

PAUL ROTH

ISTENNEL

MINDIG BESZÉLHETÜNK

ELMÉLKEDÉSEK

BÉCS, 1978

A válogatás alapjául szolgáló két eredeti mű:
GOTT IST IMMER NOCH ZU SPRECHEN (Meditationen)
Echter-Verlag, Würzburg
GOTT IST JEDERZEIT ZU SPRECHEN (Meditationen)
Brockhaus-Verlag, Wuppertal

Egyházi jóváhagyással

Fordította: *Balássy László*

Fedőlapterv: *Agnes Falkner*

Copyright 1978 by OPUS MYSTICI CORPORIS Verlag
(in Verbindung mit dem Österreichischen Pastoralinstitut)

A-1090 Wien, Boltzmanngasse 14. — Verlags-Nr.: 327.

Druck: Novographic, 1238 Wien.

TARTALOM

A kiadó előszava	7
Kivel beszélek?	9
<i>Mindig újra Rád kell találnom</i>	
A régi neveket már nem értem	10
Hadd csodáljam meg az életet!	12
A régi képek megfakultak	13
Szükséged van rám?	14
Szabadíts meg engem	16
Türelmet kérek tőled	17
Útkeresők vagyunk	18
A szeretet kezdete	20
Amikor tanácstalan a lelkiismeret	22
<i>Reggel és este között</i>	
Nagyszerűen aludtam	24
Hajnalodik	26
Reggeli imádság	28
Gurul a kerék	29
Beszélni és hallgatni	30
Érzem tehetetlenségemet	32
A nap végén	34
<i>Azt akarod, hogy boldogok legyünk</i>	
Te boldoggá akarsz tenni.	36
Sokat beszélünk az örömről.	38
Engedj olykor nevetni is	39
Te akartad, hogy játszunk	41
Vendégszeretet, nem kényszerű kötelesség	42
Szép a te világod	44
<i>Embertársainkért</i>	
Te nem vagy privátisten	46
A kollégád: a felebarátod	47
Jöjj, segítsd a papokat	48
A legközelebbi felebarát szeretete.	50
A világ fiatalnak álcázza magát.	51
A farizeusokért	52
<i>Képek és jelek</i>	
Néha csodáért imádkozom	54
Te szólsz hozzánk	56
Töltsük együtt a szabadságot	57
Mentsd meg a karácsonyt	58
Karácsonyi vásár idején.	59
Mozi után	60
Te szereted a kerteket	62

Egy remekmű előtt	64
Az orvos várószobájában	66
Vérátömlesztés	68
A sírkő nem pont	69
<i>Vádolom magam</i>	
Rosszat tettem	71
A szeretet, mint díszítmény	72
Imádság, mint melléktermék	74
Eljön a nap.	75
Szigorú lelkiismeretvizsgálat	76
Csak egy pillanat?	78
Csak egy szó.	80
Igen-igen, nem-nem	82
Én magam veszélyeztettem a hitet	84
Görbe utakon	86
<i>Évek és napok</i>	
Szavunkra szorul minden nap.	87
Mindennapi örömről	88
Munka közben	90
Szünetet tartok	92
Egyedül nem győzöm	94
A köznapi dolgok	96
Egyetlen pillanat sem tér vissza	98
<i>Egy apa imádkozik</i>	
Kéz a kézben	100
Feleségemért	102
Gyermekeimért	104
Mentsd meg, Uram, a szerelmet	106
<i>Önmagunkért</i>	
Taníts meg remélni	108
Az idő sodrában	110
Te azt akartad, hogy szabad legyek	112
Uram, taníts meg szeretni	114
Nem akarok néma lenni	116
A felelősség rizikó	118
<i>Uram, taníts meg imádkozni!</i>	
Te beszélgetni akartál	120
Taníts a csendre	122
Taníts meg hálát adni	124
Vissza a feladónak	126
Hogy újra egyek legyünk a hitben	128
Dicsőség Istennek	129

A KIADÓ ELŐSZAVA

Az „Itt vagyok, Uram!” imakönyvnek szinte forradalmi újsága az imakönyv-irodalomban, számos szerzőt ihletett meg alap gondolatával, hogy magából az életből merítsük imáink anyagát, így indítsuk el a nagy dialógust Istennel, „hogya maga az életünk is imádsággá váljék”.

Különös érdeklődésre tarthatnak számot ezek sorában azok az imádságos és elmélkedőkönyvek, amelyeket világi hívők, mai elterjedt „szaknyelven” a laikusok írtak. Ékes bizonyosságai M. Quoist megállapításának – az e könyvvel egyidejűleg megjelenő „Krisztus él” c. könyvében –, hogy a laikusok lelkisége egészen sajátos, lényegesen eltér a papokétól és szerzetesekétől.

E laikus szerzők írta imakönyvek között igen figyelemre méltó *Paul Roth*, két különböző, és német nyelvterületen több kiadást elért imádságos könyve: „*Gott ist jederzeit zu sprechen*” és „*Gott ist immer noch zu sprechen*”. Ezekből talál itt válogatást az olvasó. Az imák, illetve elmélkedések csoportosítása a kiadótól való. Valamennyi csoportcím lényegében a szerzőé, ezek alá foglaltuk a két különböző kötetnek némileg eltérő stílusú imáit.

Szerzőnk ötgyermekes családapa, benne él a való életben. Ami bennünket megkapott és e mű kiadására indított, az a minden kenetességet nélkülöző őszinte, hitből fakadó férfias vallásosság, az állandóan érezhető tökéletesedni törekvés és a mély közösségi felelősségérzet. Igazi keresztényi tanúságtétel ez, amelyből talán a távolállók is megérezhetik, hogy milyen pozitív tényező lehet a hívő keresztény a jobb világ építésében.

Amikor itt hálásan megköszönjük a szerző nagylelkűségét, amellyel imáinak közlését rendelkezésünkre bocsájtotta, ehelyütt szívesen biztosítjuk arról, hogy gondolatainak hűségese tolmácsolásáért a kiadó vállal felelősséget.

Adja Isten, hogy visszhangja támadjon ez imáknak a magyar lelkekben is, és termékeny indításként szolgáljon gyakorlati életünkben.

A KIADÓ

KIVEL BESZÉLEK?

Azt mondom: „Imádkozom” —
de ki az, akivel beszélek?
Te vagy-e, Istenem,
vagy csak magam vagyok?
Magammal perelek,
magamnak udvarlok,
magamat vádoló?
És erre a monológra
mondanám, hogy: ima?
„Amikor imádkozunk,
Istennel vagy a szentekkel beszélünk” —
tanultam egykor
a katekizmusból.

De minél jobban ismerem magam
és bensőm
rejtett titkait,
annál jobban elfog a félelem:
Hátha csak én kuporgok
ott a sötétben
és Istennek szólítom magam,
magammal beszélek,
magamnak felelek,
magamra hallgatok.

És ki mondja meg nekem,
hogyan az melyik énem:
a jó-e vagy a rossz?
Lehet, hogy hullámok által szólsz hozzám,
de én föl nem fogom?
Vagy a te nyelvedet nem értem?
Telve ajkam
áhítatos szavakkal,
csak hogy betömjem a fülem?
Vagy tényleg Te élsz bennem,
nálam, értem?
És imádkozni nem más,
mint felismerni, hogy jelen vagy,
felismerni
szóban és tettben?
Itt, most, mindig, vég nélküli imában?

Mindig újra Rád kell találnom

A RÉGI NEVEKET MÁR NEM ÉRTEM

Voltaképp hány neved van, Istenem?
És mi az igazi neved?
Atyámnak hívjalak?
Atyákból zsarnok is lehet.
Uramnak hívjalak?
Kényúrrá változhatnak az urak,
rabszolgává alázva másokat.
Királynak hívjalak?
De mi most egy király?
Státusszimbólum, széles mosollyal a reklámfotón!

Tudom, tudom,
neveid mind csak rejtjelek,
körülílni a Megfoghatatlant,
a Szóval-Ki-Nem-Mondhatót.
Rólad, létedről
valamit mondanak.
Még többet mondanak mirőlünk,
és arról, amit képzeletünk lényedből megragad.

De egyetlen neved sincs,
mely kifejezné teljes lényeged,
minden korban,
mindenkinek.
Mert nincs szó kifejezni mindent,
mert minden korban
és mindenkinek
újra meg újra meg kell találnia téged s a Te neved.

És mégis szólnom kell veled,
meg akarlak szólítani az egyetlen, igazi néven.
A régieket már nem értem.
És félek, hogy így, névtelen
oly idegen maradsz nekem,
mint hang a telefonban,
amely csak annyit mond: „Halló”.

Hadd mondjam: testvérem,
barátom,
utitársam,
vagy egyszerűen: Jézus;
vagy csak, hogy: Te.
Akkor megint *Hozzád* beszélhetek,
akkor a régi nevek is újat jelentenek.
Akkor mindig mellettem tudlak téged,
örömöm örömed, bánatom bánatod.
Beszélnem kell, beszélnem kell veled,
ha te nem vagy, én sem vagyok.

HADD CSODÁLJAM MEG AZ ÉLETET!

Isteni Barátom, nem akarom feledni a csodálkozást.

Hadd mondjam el, bármerre járok:

„Ezt még nem láttam!

Még nem tudtam!

Még új nekem!”

Csodálkozás nélkül az élet

egyhangú és értéktelen.

Aki már nem tud csodálkozni többé,

úgy érzi,

minden egyszer már megtörtént,

nincs új a nap alatt,

megszűnik tűnődni,

nincs min javítani.

De élet-e az ilyen élet?

Istenem, minden gondolat és kérdés

a csodálkozásból ered.

Csodálkozás repeszt szét minden megkérgesült burkot:

ósvi eszmét, kívénhedt nézetet.

Csodálkozni: alázatot jelent.

Csodálkozás lehet a kezdete a szeretetnek:

hogv szeressünk téged,

a Teremtőt,

és szeressük az embereket.

Barátom, hadd csodáljam, bármerre járok,

hogv vagy, s hogv szeretsz.

Hadd ejtsen ámulatba

a világ, meg a kozmikus messzeség.

Hadd csodáljak

kutatást, technikát,

nagv tetteket.

És akkor gondolkodóba ejt:

Ez hogv lehet?

Mi rejlik mögöttes?

És nekem meg az életemben

vajon mit jelent?

Élhetjük-e egyáltalán csodálkozás nélkül az életet?

A RÉGI KÉPEK MEGFAKULTAK

Istenem, adj nekünk új képeket
magadról meg a titkaidról,
magunkról meg a titkainkról.
Az ég, a pásztor
és a bárány
régi képei megfakultak.
Maglehet, túlságosan is
a képekhez kötöttünk,
fotónak hittük őket
rólad és a Te titkaidról.
Nem mértük föl, hogy téged,
titkaidat és terveidet
csak körülírnunk lehet,
s hogy saját korukhoz szólnak a képek.
Minden korszak
új módon gondoljon el Téged.

Istenem, nézd: micsoda zűrzavar!
Némelyek sutba dobják a régi képeket,
és a képekkel együtt téged is.
Mások meg esküdöznek:
Te magad vagy a kép.
Add, hogy az Írás képei mögül,
a hit, a templom képei mögül
lássuk előragyogni Arcodat,
hogy megsejtsük, mi az örök Igazság,
és új formákban ábrázolva Azt,
fölismerjük az új vonásokat.

Istenem, a képrombolók
eldobják minden képedet.
Helyette tételek kalodájába akarnak zárni
Téged a Megfoghatatlant.
De Te, akár más nagy titok:
Igazság, Halál, Szerelem, Boldogság
tételbe nem vagy szorítható.
Ajándékozz azért új képeket nekünk —
és mi nemcsak az öröklétben,
most is fölismerünk!

SZÜKSÉGED VAN RÁM?

Uram, miért
nem tudok élni nélküled?
Miért örömtelen
az örömöm nélküled?
Miért lesz színtelen
a látásom nélküled?
Miért nincs abban szeretet,
amihez kezdek nélküled?
Miért nem nyújtja kezét a siker,
haszon, elismerés?

Nem értem, hogy lehet
nélküled élni,
nélküled szeretni,
nélküled örülni,
nélküled nevetni,
nélküled sírni?

Én nem tudok.
Bármibe fogtam nélküled,
megszürkült,
mint egy hétfő reggel,
hamuvá lett a számban,
olyan volt, mint por a kezemben,
mint víz a homokban.

Néha azt kívántam:
bárcsak megszabadulnék tőled,
hogy magamnak éljek,
magamnak örüljek,
megmutassam, hogy az én életemben,
az én világomban nincs mit keresned.
Néha valósággal szenvedtem,
mert nem tudtam tőled elszakadni.
Talán egykor olyan erősen
szerettelek,
hogy nem tudlak téged elfeledni?
Hogy újra meg újra
vissza kell térnem hozzád?
Hogy nem tudok nélküled élni?

Azért fogsz olyan szorosan,
mert szükséged van rám?
Mert szeretsz engem?
Néha arra gondolok,
hogy féltékeny vagy.
Egyáltalán
miért szeretsz, Uram?

SZABADITS MEG ENGEM

Naphosszat kívánságok és ábrándok gyötörnek,
befészkelik magukat fejembe és szívembe.
Betolakszanak munka és pihenés közé,
a tevékenység rései közé.

Barátom, segíts!
Érzelmem lázad,
lelkiismeretem tiltakozik,
de még akkor is,
még az imádság szavai közé is
besiklanak a Bűn képei.
Úgy érzem akkor: körbe vagyok zárva,
könyörtelenül összecsap fölöttem
minden pillanat hulláma
és magával ragad.

Barátom, segíts!
Robbantsd szét ezt az ördögi kört,
mert csak egy központja van:
én magam!
Szabadíts meg saját magamtól,
nyiss meg újra
mások felé,
Feléd.
Végülis tudom:
hiába teljesülne
a sok gyötrő kívánság,
egyik sem tenne boldoggá soha,
mert kezdő szavuk: „Én”;
s végső szavuk is: „Én”.

Uram, segíts!
A boldogságnak, amit hajszolok,
amire szomjazom,
amiért élek,
többnek kell lennie,
mint hogy megelégedjem önmagammal „Én”;
nem lehet más neve, csak: „Te” és „Mi”.

TÜRELMET KÉREK TŐLED

Türelmet kérek Tőled,
türelmet magamnak,
embertársamnak,
az Egyháznak,
a társadalomnak.

Te megértesz engem,
én nem semmittevő várakozásra vágyom,
ülni a körben, ásítózva,
nem ölbe-tett-kézzel henyélni,
sem fásultan belenyugodni.
Mikor türelmet kérek,
állhatatosságot is kérek,
kitartást, ha csapás ér,
helytállást és erőt,
tűrni fáradságot,
legyőzni minden rosszat,
mert mindig jobbat akarok.

Szeretnék mindig jobb lenni,
jobbat alkotni.
Nem akarom feladni,
mert újra meg újra nem sikerült,
mert annyian csődöt mondanak,
mert annyi minden nem sikerül.
De azt sem akarom, hogy csődbe vigyen
a türelmetlenség:
az, hogy ma akarom megszerezni,
amit csak holnap lehet —
s ráadásul mindent tönkreteszek.

Ajándékozd nekünk a türelem erényét.
Hisz Te is türelmes vagy
velem és velünk.
De add azt a kegyelmet is, hogy felismerjük,
ha a türelem által vétkezünk.
Add, hogy tudjam,
mi az, amit ma meg kell tennem,
mert holnap túl késő.
Lelked által világosíts meg engem.

ÚTKERESŐK VAGYUNK

Jézus Krisztus,
utak, szabályok, célok
mindenütt kétségessé lettek:
a tudományban, a politikában,
a szeretetben, az egyházban.
Olyan hangulatban élünk,
amelyben keveredik a szabadulásvágy
meg az aggodalom.
Ne hagyj el ebben a
bizonytalanságban.
Ments meg attól,
hogy hajdani vélemények bunkerében
keressünk menedéket.
De ments meg attól is,
hogy elfogadjuk a gondolatot:
nincs semmiféle út,
szabály, amit megismerhetünk,
cél, amiért élhetünk.

Jézus Krisztus,
felfedezők vagyunk,
és segítségre várunk.
Volt idő,
amikor célokat és szabályokat parancsoltak reánk
a Törvény előírja,
a Biblia tanítja,
az Egyház mondja.
Mi érzékenyen reagáltunk
minden célmeghatározásra
és előírásra.
Állítsd be érzékenységünket
a helyes mértékre.
Mert ha nincs cél meg szabály,
az út könnyen zsákutcába és katasztrófába visz.

Jézus Krisztus,
nekünk segítség kell a kutatáshoz:
térkép és iránytű.
Hogy segítségükkel
megtaláljuk a magunk útját.
Nem akarunk parancs-felvevő antennák lenni,
szemellenzősek.
Küldj oly hithirdetőket,
akik segítőkészen mellénk állnak.
Akik keresni segítenek,
számukra nincs merev szabály,
akikről felismerhető,
hogy ugyancsak vándorok
velünk és értünk.

Jézus Krisztus,
így a Hozzád vezető út
nem ránk parancsolt út lesz,
amit kedvtelenül járunk,
hanem a mi saját utunk,
amelyért minden fáradságot örömezt vállalunk,
mert újra látjuk már a Célt.

A SZERETET KEZDETE

Messze vagyunk már az időktől, amikor az ember minden ismeretlent és meg nem magyarázhatót Istennek kiáltott ki és körülvelt babonás tisztelettel.

Istenem, mi nem úgy tisztelünk téged,
mint bálványt a tudomány réseiben,
fülkéiben és üregeiben.
Mert akkor Te nem Isten volnál,
csak egy föl-nem-tárt természeti törvény,
vagy ismeretlen csillag,
ember-nem-járta hegycsúcs.

Istenem, mi úgy tisztelünk téged,
mint végső titkát
a dolgoknak,
a természeti törvényeknek,
a tudományos megismerésnek;
mi úgy tisztelünk téged, mint akitől ered
és akihez tart minden élet.
Nagy tudósok vallják,
hogyminden új fölfedezésük
elmélyítette tiszteletüket a dolgok Végső Oka iránt.
Ami életünk nem rettegés
az ismeretlentől,
hanem elismerése annak a Titoknak,
mely ott rejlik minden élet mögött.
A tisztelet életünk része.

Istenem, add, hogy tiszteljünk
a szépséget és erőt,
amely megérint a világmindenség pompájában,
a tenger viharában,
és minden létezőben.
Istenem, add, hogy tiszteljünk
minden embert.
Mert az ember titkát
szín, hang, tudás
nem tárja föl.
A szeretet sejteti meg velünk.

A szeretet az Isten-Emberre mutat.
Istenem, add, hogy tiszteljük mindazt,
ami fölöttünk van,
ami hasonló hozzánk,
ami alattunk van.
Ez a kezdete a szeretetnek.

AMIKOR TANÁCS TALAN A LELKIISMERET

Uram, én már nem tudok úgy
beszélni bűnről és lelkiismeretről,
ahogy régen a hittanban
tanultam.

Nem tudok azért,
mert idősebb lettem,
aztán meg
a bűnök korábbi besorolása
ma már alig hiteles.
Segíts meg a változások között.

Uram, vannak gondolatok, szavak, tettek,
amelyeket régen bűnnek ítéltam,
de ma már helyesnek tartok.
Vannak gondolatok, szavak, tettek,
amelyeket azelőtt jónak véltem,
és ma már hibáztatok.
Segíts meg, hogy helyesen ítéljek.

Uram, én már nem tudom a lelkiismeretemre
gépiesen
azt mondani: „Isten szava”.
Én tapasztaltam és megéltem,
mennyi sokféle nevelést,
korszellemet és társadalmi normát
fogadott el biztos szabályként
a lelkiismeret.
A belső hang mikor
igazán a Te hangod?
Segíts meg ebben a tanácstalanságban.

Uram, mindez a kétség és bizonytalanság
elméleti játszadozássá fajulhat:
tovább prédikáljuk a bűnt,
és értékét veszti a lelkiismeret.

Engedd, hogy fölismerjem a bűnt,
s hogy van-e olyan bűn, ami senkinek sem árt,
és Te mégis bűnnek nevezed.
Szabadíts meg az öncsalástól.
Adj biztosan-ítélő lelkiismeretet,
amelynek mértéke a Szeretet,
a Te főparancsod.
Segíts meg, ha tanácstalan a lelkiismeretem.

Reggel és este között

NAGYSZERŰEN ALUDTAM

Nagyszerűen aludtam, Istenem,
mélységes-mélyen és nyugodtan,
nem zavart semmi,
minden rossz álmom elkerült.
Köszönöm ezt az éjszakát.

A tegnap, a zavaros világ
alámerült az éjbe.
Békességben aludtam át.
Adtál álmat,
köszönet érte:
az álmom mindig az új nap reménye,
amit megint elkezdhetek.

Istenem, szebb dolog nekem az alvás,
mint az evés-ivás örömei.
Az alvás több nekem,
mint csak erőt gyűjteni.
Aquinoi Tamás is így volt vele,
azért írta:
az alvás meg a fürdés
a szomorúság legjobb gyógyszere.

Most nem a lusták és a gyávák
álmairól beszélek:
ők behúnyják a szemüket,
hogyan elaltassák a felelősséget.
Amire én gondolok: alvás kemény nap után;
amikor kimerülten
mindent félreteszek
és Reád bízok:
magamat,
munkámat és gondjaimat.
És reggel, mikor visszakapok mindent,
az új nap új erőt, új bátorságot ad.

Istenem, azt mondják: az alvás
testvére a halálnak.

De nekem a halál annyi, mint:
ott lenni Nálad.

És nem olyanok-e a reggelek,
mint egy új élet

Tőled, Veled?

HAJNALODIK

Uram, még sötétség honol a város felett.
A házak szurdokaiban a villamosok
még nem csöngették föl a napot.
De az én vekkerem már csöngetett.
Most félálomban vagyok és bosszankodom,
mert föl kell kelni.
Hogy megint elkezdjek egy napot,
amely szürkén és megszokottan közeleg felém.

Hála Neked, hogy megajándékoztál az alvással —
e hétköznapi szabadsággal.
Most pedig segíts nekivágni annak, ami jön.
Add, hogy ma is, mint máskor, kisüssön a nap,
jó melegen és telve fénnel.
Majd amikor a sötétség meghasad,
s az ablakok visszaverik az első sugarakat,
mi is fölébredünk egészen,
új erőben,
új reménnyel, hogy aznap minden sikerülni fog.
És amikor lángra gyúl a fény, az én reményem is fellobog.

Uram, egynémely nép
istenként imádta a Napot.
Mert fénye elűzi az éjszakát,
mert melege hív létre minden élő,
mert lángtüzű keze büntet.
Nem is voltak a legrosszabb pogányok.
Tudjuk, hogy a tűzvörös gömb
művednek csak parányi része.
Mégis hagyta, hogy jelképeddé legyen,
ahogy elűz árnyakat és borzalmakat,
ahogy meleget és termékenységet ad:
a Te legszebb és felülmúlhatatlan szimbólumod.

Uram, légy napsugara most pirkadó napomnak.

Tölts be fénnel,

hogy semmi ne borítsa sötétbe mai gondolataimat és utaimat,
hogy sötét zugokban, rosszkedvben,
homályos helyzetekben
visszatükrözzem világosságodat.

Hagyd, hogy szeretetedtől fölmelegedjem,

mert szívemet fagyossá és dermedtté tette a sötétség.

És keltsd föl bennem a Te életedet,

hogy szereteted sugarát ne rejtsem el.

Uram, Légy ma városunk felett,

utcák és terek felett,

üzletek és hivatalok felett,

iskolák és bankok felett,

igazság és igazságtalanság felett.

Találj rá szívünkre és agyunkra

szereteted láthatatlan sugarával.

Mert legvakítóbb neoncsöveink és legjobb olajkályháink

még mindig nem tették városunkat sem a fény,

sem a meghitt melegség városává.

Mert oly sokan vannak,

akiknek a nap csak világító test,

eszköz, hogy leburnuljanak,

de nem értik, mit mond, mint jelkép,

hogy Rád mutat, ősforrására minden fénynek,

minden életnek,

minden szeretetnek.

•
Itt a pirkadat.

Uram, Te légy a napsugara életem napjainak,

akkor nem félek sem reggel, sem este.

Mert Te nem ismersz megsemmisülést.

Te vagy a Kezdet meg a Vég.

REGGELI IMÁDÁS

Becsülettel és tisztességgel akarok
gondolkodni, beszélni, cselekedni.
Mások javát jobban keresni.
És minden kívánságomat
akaratomnak mérlegére tenni.
Állj mellettem.

Tájékozódni akarok
mielőtt ítélnék és döntenék.
Meghallgatom,
amit mondanak nekem.
Kitartok véleményem mellett,
még akkor is, ha árt nekem.
Állj mellettem.

Nem akarok gyalázni senkit,
ha másként látja is a dolgokat.
Nem akarok ártani másoknak,
még ha ez hasznomra is volna.
Nem akarok rábírní senkit,
hogy lelkiismeretét megcsúfolja.
Állj mellettem.

Dolgozni akarok:
befejezni és kijavítani.
Megváltoztatni,
ha valamiben tévedek.
Pihenni, gyógyulni akarok,
anélkül, hogy másoknak kárt tegyek.
Állj mellettem.

Hadd legyen elég időm
mindazoknak, akik igénylik a szeretetemet.
Segíteni akarok
annak is,
aki nem tetszik nekem.
Azt akarom, hogy ez a nap
a Te napod legyen.
Állj mellettem.

GURUL A KERÉK

Mindig jó egy kocsi.
Nem föltétlenül nagy luxuskocsi,
amiről kiabál a jólét.
Már egy kiskocsi szabaddá tehet.
Ha úgy érzem, rám zuhannak a házak,
bevágom magam, s hajrá – ki a zöldbe!
Szabadság idején elröpít ahhoz,
akit szeretek.

Eddig rendben ment minden.
Te vigyáztál rám, utitársam,
nehogy baj érjen, nehogy ámokfutó legyek.
Köszönöm neked.
Ne engedd soha elfelednem:
amikor gurul a kerék,
nem csak saját életem tartom kezemben,
hanem mindenkiét,
akivel csak találkozom.
Egy teli pohár,
egy át nem aludt éjszaka,
kicsivel több gáz,
vagy hengegés
megcsonkíthat, megölhet.

Uram, irgalmazz az áldozatoknak,
akik ma elvéreznek az utca szélén –
a maguk hibája miatt,
a mások hibája miatt.
Induláskor
ki gondol a halálra?
És melyikünk készül fel rá,
hogy Hozzád érkezik?
Talán én, amikor beszálllok?

Élni annyi, mint: úton lenni.
Valamit megérzek ebből,
ha a kormánynál ülök.
Nem tudom, meddig visz az út.
Nem tudom, mikor jön a vég.
Add, hogy készen legyek,
ha utam véget ért.
Akkor boldogan érek a Célba.

BESZÉLNI ÉS HALLGATNI

Valakinek valami kellemetlent kell mondanom.
Sürget a lelkiismeret, de félek,
hátha eljátszom a barátságát.

Istenem, vannak napok,
amikor arra támad kedvem,
hogy mondjam, ami másoknak kellemetlen.
Terjesszem a rosszkedvetem,
terjesszem a környezetemben.
Aztán igazolom magam:
„Ez neki csak hasznára vált!”
Bocsásd meg, Istenem, ezt a szeretetlenséget,
ezt az önámítást.
Ettől senki nem lesz jobb, csak idegesebb.

De ez most más.
Valakit figyelmeztetnem kell,
meg kell mondanom neki, hogy hibázott.
Sokat töprengtem rajta,
de ez most nem az én rosszkedvemtől van;
ez a lelkiismeretem
parancsa:
Felebarátod iránt nem lehetsz közömbös.
Felelős vagy érte!
Mégis elfog a félelem.
Félek: rajta már nem javít a szó,
megdühödik rám,
sőt: meggyűlöl örökre.

Istenem segíts! Beismerem:
sokszor volt rossz a kedvem,
kihagytam sok lehetőséget.
Szabadíts meg engem,
nehogy szeszélyeim rabszolgája legyek,
s megkeserítsem mások életét.
De mindenekelőtt ma légy velem,
hogy győzzek önző félelmemen,
s tegyem, amit a lelkiismeret parancsol.

Adj nekem szavakat,
de ne sebezzenek, hanem gyógyítsanak.
Adj jó alkalmat nekem,
hogy megértsen, s győzzön az értelem.

Uram, segíts! Mert ha most hallgatok,
bűnös vagyok.
Mert a beszéd
s a hallgatás
egyaránt bűn lehet.

ÉRZEM TEHETETLENSÉGEMET

Vannak napok, amikor megbénít a tehetetlenség
és kétségbeejt.

Küzdöttem valamiért,
de erősebb volt nálam.
Egy véleményért síkraszálltam,
de be kellett látnom: hiába volt.
Jobbá akartam tenni a világot,
de én sem lettem tőle jobb.

Istenem, bátor akarnék lenni, buzgó,
de elfog a gyöngeség.

Már akkor reszketek a bukástól,
mielőtt bármit elkezdenék.
Mért tűröd ezt?
Persze: sok volt bennem az önzés,
mely igazolást keresett.
Csak a magam igazságát akartam,
ügyeskedtem
magam és a világ előtt.
Ezért megaláztál engem.

Uram,
sikerre szomjazik az ember.
Még a kereszténynek is kell
valami jel,
hogy nem meddő kísérlet
megjavítani magát s a világot.
Vagy talán szerényebb legyek?
De mindenütt
gigászi terveket készítenek.

Ments meg, Uram, a kishitűségtől.
Adj legalább ebben vagy abban egy morzsányi sikert.
Add, hogy mindig megpróbálkozzam megint és megint.
Ahogy Te is megpróbálsz mindent
velünk meg a világgal, évszázadok óta.
Tartsd távol tőlem a nagyravágyást,
hogy teljesítményemért megcsodáljanak.

Küldj igaz barátot nekem,
aki buzdít és visszatart,
és bírál és dicsér.
És add nekem minden dolgaiban
az alázatosság szellemét.
Adj szeretetet és reményt.
Mert a Te sikered jelképe sose más:
előbb volt a keresztség
és aztán a feltámadás.

A NAP VÉGÉN

Kezem nehéz,
lábam nehéz,
szinte leragad a szemem.

Véget ért egy nap,
Te nyugovóra küldted a napsugarat.

Én is fáradt vagyok
és kimerült.

Igy adsz jelet,
hogy hagyjak abba mindent
és aludni térjek.

Hála Neked, Uram, intő jeleidért,
amivel érzékelteted erőm határait.

És köszönöm,
hogy megvilágosítottad értelmemet,
és valamit ma is tehettem.

Oly jó kipihenni egy munkás nap fáradalmaival.

Felajánlom Neked

mai napom
minden terhét,
minden fáradságát,
minden bosszúságát,
minden örömet.

Mindent, amit most leteszek egy éjszakára.

Örülök, Uram, hogy alhatom.

Nemcsak azért, mert újra erőt ad,

s mert kezem, lábam és minden tagom újra könnyűvé teszi.

A Te szereteted úgy akarta, hogy még többet is adjon.

Hogy órákat ajándékozzon nekünk,
és lehunyt szemünk zsáloi mögött —
teljesen magunké legyünk.

Hogy a buzgón számoló értelem,
a féltő gond,
a tervezgető kalkuláció
az elmúlt nap ajtaján kívül maradjon.

Köszönöm ezt a gazdag ajándékot, Uram.
Tudom, hogy ez mekkora érték oly sok álmatlan éj után,
amikor sziréna üvöltött, vagy őrségben álltunk...
Akkor csupán egy órányi alvásért fohászkodtam,
ma sem feledhetem megköszönni Neked.

Gyermekeim már ágyacskájukban alszanak,
nyugodtan és mélyen.
Kicsi kezük mellett pihen a játék,
míg reggel újra megtalálják.
Igy szeretnék én is letenni mindent a kezemből,
hogy a kezedbe ajánljam, Atyám.

Legyen több ez az alvás, mint szemlehungyás.
erőgyűjtés,
ágybanfekvés.
A Te karodba akarom vetni magam teljes bizalommal,
hogy magadhoz ölelj,
és őrizd meg az éj sötétjében,
amit ma kezdtem, s majd holnap folytatok.
Uram, bízom Benned.

Te nyugodtan aludtál a csónakban, míg háborgott a tenger,
és amikor fölébresztettek a tanítványok,
megszidta őket, hogy kishitűek és gyávák.
Óvj meg bennünket ettől a kishitűségtől,
életünk nyugtalan csónakján jöjj velünk,
add, hogy higgyünk Benned szilárdan, mint a szikla,
még a legsötétebb éjben is.
Mert Istenünk Te sosem alszol,
szereteted virraszt fölöttünk.

Azt akarod, hogy boldogok legyünk

TE BOLDOGGÁ AKARSZ TENNI

Uram, hol talállok rád,
és hogyan?
Ismerek régi válaszokat:
a szenvedésben meg a keresztn.
Ismerek újabb válaszokat:
a felebarátban, az ő gondjaiban.
Te csak a töviskoronás Isten vagy?
Csak a kereszthordozó?
Nem vagy-e
a Feltámadott is,
Ura életnek és halálnak?

Uram, nem vagy-e jelen az örömben is,
meg a szépségben,
meg a boldogságban?
Én nem a
képes újságok sztárjainak boldogságára gondolok,
nem is a szépségkirálynők kultuszára,
sem a konferansziék tréfáira.
Te igenis: hordoztad a keresztet,
hogy elhozd a megváltást.
Betegeket gyógyítottál,
hogy egészséget adj.
És emberré lettél,
hogy elhozd az Örömhírt.
Megígérted,
hogy letörlöd a könnyeket,
boldoggá teszel.

De akkor, Uram, ott kell lenned
az örömben is,
az egészségben,
a boldogságban,
a szerelemben.
Igy hát keresni akarlak téged és rád találni
örömben és fájdalomban,
gondban és boldogságban.
Mert azt is tudom,
hogy nincs tökéletes boldogság másutt,
csak Nálad.
Akkor cselekszem a Te akaratodat,
ha gyógyítok és vigasztalok,
ha segítek és tanácsot adok,
ha boldoggá teszek
és sugárzom a szeretetet.
Mert Te nem a könnyek Istene vagy,
hanem a boldogságé meg az örömé.

SOKAT BESZÉLÜNK AZ ÖRÖMRŐL

Te vagy Istene az Örömnek,
az Életnek, a Szeretetnek.
Taníts meg minket az igazi Örömré,
hisz oly sokat beszélünk róla,
az értékéről, a súlyáról,
és oly ritkán találkozunk vele.
Taníts meg rá, hogy a jószág mindig örömmel jár együtt,
a gonoszság kíséretársa: fájdalom, üresség.
Istenem, a jószág gyakran terhes és nehéz,
de az igazi öröm
sohasem a kérész-pillanathoz kötött.
Nem elég ellentmondani a rossznak,
ez még senkit sem boldogít.
Segíts, hogy embertársainknak öröme teljék a jóban,
s ne csak félelemből kerüljék a rosszat.

Világosítsd meg szüleinket,
tanítóinkat, papjainkat,
hogy a gyermekeket,
a híveket
ne csak arra neveljék,
ne csak arra buzdítsák:
tagadják meg a rosszat, s küzdjenek ellene.
Add, hogy mindenek előtt
az igazban, a jóban
gyönyörködjenek a szemük és a lelkük,
ez legyen örömük,
lelkesítőjük és szerelmük.

Te nem akarsz,
hogy életünk tilalomfákkal elzárt kert legyen,
örökös: „Nem szabad!”
Azt akarsz, hogy boldogan éljünk,
boldogan a szeretet által,
amire Te magad tanítottál.
Mert igazi boldogságot csak a Szeretet ad.

ENGEDJ OLYKOR NEVETNI IS

Én édes Istenem, az a szokás,
hogy rólad és veled
csak halálosan komoly arccal szabad beszélni.
Komolyak a prédikációk,
komor ábrázatot öltenek teológusok,
és elvhű keresztények
gyakran gyászosan szomorú legények.
Tenyerükbe fojtják a nevetést,
ha valaki klerikális viccet mesél.
Egynémely keresztény meg úgy nevet,
mintha bántaná érte a lelkiismeret.

Én édes Istenem, ijesztő látnom,
mit művelnek a megváltottak — mintha meg sem volná-
nak váltva.
Nekem a nevetés: az Öröm Jele.
Hát tényleg nem szabad nevetni,
ha rólad meg az egyházzal beszélünk?
Taníts meg jókedvre, humorra,
taníts meg nevetni.
Van rá ok épp elég.
Hol találhatnánk több örömet,
ha nem Istennél, aki minket is szeret!
És nekünk, keresztényeknek, tán nincs alkalmunk bőven,
hogy önmagunkon,
a gyarlóságainkon,
a tévedéseinken jól nevéssünk?!Ez a nevetés felszabadítóbb lehet,
s jobb, mint a gúnyolódás meg a zord komolyság.

Istenem, én tudom,
hogyan van betegség,
nyomorúság, kizsákmányolás, háború.
Ettől elszorul a torkom
és nem tudok nevetni.
Dehát akkor egyáltalán nem szabad
soha semminek örülnöm,
soha többé nevetnem,
mert valahol mindig
sír, szenved, meghal valaki?

Ha örülök,
tán cserbenhagyom őt?
Vagy öröm, humor, nevetés
mégis jó és szent lehet,
hisz benne van a Te szereteted
meg az én reményem?

Én édes Istenem,
engedj nevetni olykor,
s őket is:
a társadalomkritikust,
a prófétát,
a hitszónokot.
S engedd, hogy olykor
nevessek önmagamon is.

TE AKARTAD, HOGY JÁTSSZUNK

Istenem és Barátom,
a munkamegosztás idejében,
az egyre több szabadidőben,
sok komoly arc között,
ebben a tevékeny, ipari korban
taníts meg újra játszani.
Én nem a politikusok és katonák
játékszabályaira gondolok,
sem az olyan sportjátékokra,
ahol önkívületben, megbabonázva örvög a tömeg,
és egyáltalán nem a szexpartikra.

Barátom, add meg nekünk a játék örömét,
amelyben nem a praktikus haszon
vagy nyereség a tét,
hanem amit a játék öröméért vívnak,
ami lelkesít, kikapcsol,
frissíti a fantáziát,
rendszerességre szoktat,
és ugyanakkor baráti vetélkedésben
megmérkőzhet benne: kockázat, szerencse, esély.

Istenem, Te akartad, hogy játsszunk,
és nem csak gyermekes időtöltésből.
Már az Ószövetség is azt mondja,
hogy az örök bölcsesség
a Te Orcád előtt játszadozott.
Milyen gyakran van a kultusznak is
szent játék jellege
előtted, a Te tiszteletedre.

Istenem, áldd meg a gyermekek játékait
és a gyermekeket,
szenteld meg a szerelmesek kölcsönös játékát,
add, hogy mint megszentelt játéknak
öröme és értelme legyen.
Add, hogy világosan lássuk
a játékszabályok célját,
és óvj meg attól,
hogy tréfának vegyük,
ami komoly dolog.

VENDEGSZERETET, NEM KÉNYSZERŰ KÖTELESSÉG

Istenem, taníts meg újra
társaséletre és vendégszeretetre.
A szomszédok nem ismerik egymást.
Az egyházközségi tagok
csak az istentiszteleten találkoznak.
És az üzemi kirándulás
gyakran csak kényszerű kötelesség.
A társadalomban,
amely kommunikációra szorul,
az emberi kapcsolatok elsatnyultak.

Istenem, én most nem
felületes cimboraságra gondolok,
a show-műsorok és szórakozóhelyek
külsőséges kapcsolataira,
sem az unalmas estélyekre
(szertartásos szokásaikkal meg a reprezentációval).
Óvj meg a „pofavizitre” szolgáló
meghívásoktól
— megannyi szócséplés a karrier érdekében —;
és a végük mindig megannyi lesajnáló megjegyzés:
„ez meg ez milyen lehetetlenül viselkedett”.

Istenem,
barátokat adj nekem,
ismerősöket, munkatársakat, kollégákat,
akikkel szívesen töltöm el a szabadidőt.
Adj nekem vendégeket,
akikkel élvezet beszélgetni,
élményeik
magukkal ragadnak és megneveztetnek,
gondjaik együttérzésre indítanak,
ötleteik és szavaik
ide- s tova csaponganak,
gyökerétől minden ízéig
keresztül-kassul átfogják az egész életet.

Jézus Krisztusom, társaságot adj nekem,
ahol nincs kényszerű kötelesség,
nekivadult komolyság,
oktalan felületesség.

Add nekem a vendéglátás örömét
és hozzá sok-sok szeretetet.

Kommunikáció és kommúnió:
azonos gyökerű szó.

Te újra meg újra
a közös étkezést
választottad szereteted jeléül.
Légy az én vendégem!

SZÉP A TE VILÁGOD

Amikor így a fűben fekszem,
fölköttem a kék égen kicsi báránnyel,
köröskörül pipacs virít,
meg sárga gólyahír,
és bogarak neszeznek,
nem győzőm fantáziád csodálni,
Világ Alkotója!

Palettádon mennyi sok szín!
Mennyi mindent terveztél,
hányféle formát mintáztál meg:
csillogó jéghegyeket,
smaragd zöld tengereket,
napfényben izzó síkságokat.

Kezed erdőket ültetett,
amelyek orgonálnak a szélben,
tarka réteket,
magányos havasigypárt a hegygerincen,
és algákat a tenger fenekén.

Ha mi emberek terveztünk volna növényeket meg állatokat,
csak típusjóságaink lennének meg szabványnövényeink:
A-fajta víz, B-fajta föld, C-fajta levegő.
Ehhez még néhány speciális modell és alcsoport.

Mindent együttvéve: haszonállatok –
söröskocsit húzni,
tojást tojni,
esetleg valami díszféleség az akváriumba.
Ehhez még zöltség, gyümölcs meg épületfa.

Többre nem futná a fantáziánk.
Művészek gyárban görnyednének,
így készülne minden barokk vagy ami giccses,
szürrealista vagy picassói.

De a Te fantáziád, teremtető Úristen, mérhetetlenül szép.
Mindegyre újat és újat hoz létre,
csodálatot kelt bennem és leborulni készíten.

Köszönöm Neked, hogy ennyi sok színt,
ennyi sok alakot és formát alkottál a világban.
Mintha szent játékot játszott volna mindenható Kezed,
mintha a Föld kidíszítésében örömed telt volna.

Add, hogy mindig magával ragadjon a végtelen csodálat,
valahányszor műveidet szemléljük:
a tenger morajló habjait,
alkonypírban a gleccsereket,
tenyerünkön a bogarat,
a papucsállatkákat a mikroszkóp alatt.

Add, hogy megsejtsünk valamit hatalmadból és nagyságodból,
amellyel mindezt létrehozta.
És amelyről ők tanúskodnak.

Mert a teremtés, miként ha prizma,
dicsőséged és szépséged fénykoszorúját megsokszorozza —
milliárd színben és alakban.

Teljes valójában ma még nem tudjuk megragadni,
sem befogadni.

Ezért örülünk a színeknek, a sokféleségnek.

Benne tükröződik szereteted,
mint visszfény, már most felragyog nekünk.

Ebből merítünk erőt a reményhez, / élhetünk.
hogy egykor színről-színre látva, dicsőséged fényében

Csodálatosan szép a Te világod, láthatatlan Teremtő,
köszönöm Neked.

Mily nagyszerű lesz minden, ha majd Nálad leszünk.

Embertársainkért

TE NEM VAGY PRIVÁTISTEN

Voltaképp mért imádkozom: „Én Istenem”?

Te nem vagy az én privátistenem.

Te mindnyájunk Istene vagy:

a „Mi Istenünk”.

Istenük vagy azoknak is,
akik nem ismernek Téged,
akik nem szeretnek,
akik más néven neveznek.

Nincs jogom azt imádkozni: „Én Istenem”?

Akkor nem volna jogom, ha úgy érteném:

„Te csak értem vagy!

Közelebb vagy hozzám, mint máshoz!

Az én imámnak elsőbbsége van!”

De az „Én Istenem” valami mást is jelent:

„Te nem vagy messze tőlem és nem vagy idegen!

Személyesen Hozzád fordulhatok!

Te ismeresz, tudod a nevem!”

Csak nem szabad közben úgy tennem,
mintha mindez csak nekem meg Neked szólna.

Te név szerint ismeresz minden embert.

És mindenkit szeretsz,

azt is, aki nem szeret Téged,

nem ismer,

vagy aki más néven nevez.

A KOLLÉGÁD: A FELEBARÁTOD

Gyakran könnyebb és egyszerűbb
szeretni egy szűkölködőt, egy beteget,
szívből megszánnva szomorú sorsát,
mint szeretni azt, aki együtt dolgozik veled.

Istenem, arra késztet a kötelesség,
hogy napjaim, életem egy részét
kollégáimmal töltssem el.
Nem válogathatom ki őket;
nem szorulnak rá senkire;
némelyikük
tán el is gáncsol.
Adj erőt gyöngeségeiket elviselnem,
mint ahogy én szeretném,
hogy ők elviseljenek engem.

Istenem, ma a felebaráti szeretet azt jelenti:
becsületesnek és segítőkésznek lenni,
mint kolléga, mint főnök, mint beosztott.
Adj nekem olyan főnököt,
aki munkatársat lát bennem,
és nem kifutót.

Segíts, hogyha bármit kívánok,
tudjam: hol a mérték.
Kollégáimnak kárt sose okozzak,
előjáróim szavát sose szajkózzam,
ne gyötörjem a beosztottakat.
Épp így az egész üzemben is,
a segítség, a megértés,
a megbocsátás kis jeleiben,
a közös munkában
fejezze ki valami a Te parancsodat:
„Szeresd felebarátodat, mint önmagad!”

JÖJJ, SEGITSD A PAPOKAT

Jöjj, Jézusom, segítsd a papokat.
Inség gyötri őket:
híveik gyakran
süketek a szavukra, nem törődnek velük.
Könyörgök az öreg pásztorokért:
tudják, eljön a nap,
hogy híveiknek, mint papok
nem kellenek többé.
Hirdetik az Igét, de szavuk monológ,
sehol egy visszhang.
Gyóntatószékük egyre elhagyottabb,
és a munkájuk egyre több,
mert nincs helyükbe más.

Jézusom, azokért könyörgök,
akikben kihűlt a hivatás,
vagy akik bezárkóznak a meghívás elől.
Ne fogja el őket a keserűség
és ne bélyegezzék meg jogtalanul őket.
Küldj nekik feladatokat,
ami kitölti őket,
hogy újjult szívvel szolgáljanak
Neked, a Szeretetnek, és Isten népének.

Jézusom, könyörgök
a fiatal papokért:
sokukat szent buzgóság hajszol,
hogy megújítsák a világot,
megújítsák Egyházadat.
Add, hogy a sok buzgólkodástól
el ne hanyagolják Isten igéjét,
amire éhezünk.
Add, hogy új módon hirdessék
az ősi tanítást:
Isten szeret minket,
éljünk a Szeretetből.

Jézusom, küldj nekünk papokat,
akiknek hihetünk,
önkritikusak és segítőkészek.
Ismertetőjelük és igazolásuk:
a Szeretet, és nem a tisztség.
Adj nekünk papokat,
akik velünk tartanak,
akik imádkoznak és tanulnak,
áldoznak és cselekszenek.

A LEGKÖZELEBBI FELEBARÁT SZERETETE

Szeretet Istene,
úgy látszik, nincs könnyebb, mint
legtávolabbi felebarátainkat szeretnünk.
Oly kényelmes „szeretni”
távoli kontinensek éhezőit és betegeit.
Nyomorúságukat és bajaikat
csak fényképről ismerjük –
és „szeretjük” őket minden megerőltetés nélkül,
azzal, hogy pénzt küldünk nekik.
Add, hogy legtávolabbi felebarátainkat
keresztényibb módon szeressük,
mert nemcsak pénzadományra vágnak.

Szeretet Istene,
sokkal nehezebb legközelebbi felebarátainkat
szeretnünk,
akiket sok-sok éve és napja ismerünk,
és ők úgyszintén ismernek minket.
Nehéz azt mondanunk:
„Hagyjatok békén!”
Mert természetadta tény,
hogy itt születtek köztünk, vagy beházasodtak.
Add, hogy legközelebbi felebarátainkat
keresztény módon szeressük.

Szeretet Istene,
vajon valóban csak a rokonokban van a hiba,
hogy oly nehéz szeretnünk őket?
Nem vagyunk-e mi is tele hibával,
amit ők jól látnak, de mi szégyelünk?
Nem tartozik-e ide az irigység is,
ami egyesek szívében rág?
Vajon nem az-e a főök,
hogy itt meghatározott személyeket
kell szeretnünk,
és nem a névtelen másikat?
Add hát azért, hogy rokoni szeretetünk
első kérdése mindig az legyen:
vajon mi méltóak vagyunk-e a szeretetre?
Szeretni akarjuk őket, imádkozni értük –
nemcsak amikor már halottak.

A VILÁG FIATALNAK ÁLCÁZZA MAGÁT

Egy öregasszony eldobta az életét.
Búcsúlevelében nem volt semmi panasz,
csak pár magányos sóhaj
megértésért és bocsánatért.

Uram, ez a kor,
ez a világ még fiatal.
Ami öreg, nem látszik érdekesnek,
idejétmúlt.
Az idős emberek nyugdíjba mennek.
De van-e helyük köztünk, a világban?

Uram, könnyögek az öregekért.
Add kérlek,
hogyha már alkonyul egy munkában gazdag élet,
ne kelljen a fogukhoz verniük a garast.
Bajaikon és kínjaikon
jó orvosok könnyítsenek,
még ha nem is jár cserébe fizetség.

Kérlek, Atyám,
ne lökjék őket félre,
ne küldjék aggok menhelyére,
legyen egy helyük a családban.
Bajaikat, kis hóbortjaikat
tűrjék el, osszák meg velük
a gyermekek és unokák;
találják meg helyüket a világban.

Istenem, kérlek,
hogy az öregek
próbálják megérteni ezt a kort,
az új kérdéseket,
és ne emeljenek
felénk válaszfalat,
mi se kényszerítsük gettóba őket.
Kérlek, hogy a világban és a társadalomban
tűrjék el egymást, segítsék, és értsenek egyet
a fiatalok meg az öregek.

A FARIZEUSOKÉRT

Hogy minket a szabadság ellenségeitől megoltalmazzá,
hogy Egyházadtól az ő követőiket távol tartsad,
hogy minket gyilkosoktól és háborús uszítóktól,
pornográf kiadóktól,
a becsület és lelkiismeret vámszedőitől, a zugárusoktól
megszabadítsál,
kérünk, Uram, hallgass meg minket.
De ezzel még nem mondtuk el minden kérésünket.

Uram, az volna a világon a legegyszerűbb,
ha mindig csak a más bűnét nézhetnénk,
mi meg úgy riszálnánk magunkat, mint makulátlan jellemek.
Mi, akik hiszünk Benned,
templomba járunk,
és kényesen ügyelünk arra,
hogy cégérül hordjuk kereszténységünket.
Uram, magunkért kell könyörögnöm,
értünk, buzgóként, akikben se-hideg-se-meleg a szeretet,
és a templomajtónál nem látunk tovább,
minden áldozatvállalásunk: pénteken-húst-nem-enni,
és magunkat igaznak tartjuk.

Csak Te tudod, mi van mögötte.
Te látod, mit rejt egynémely „jó katolikus” családi élet,
ahol a hűségeskünek ugyan magas árfolyama van,
de elfelejtik, hogy a legnagyobb érték: a szeretet.
A szeretet, amely mindig megbocsát.
És tönkretesz a házasságot, akikben kihűlt a szeretet.
Uram, értük könyörgök.

Te látod, mi rejlik egynémely jámbor otthonban, a falak
hogy a Te alázatosságod milyen ritka vendég. / mögött,
Uram, értük könyörgök.

Te ismersz keresztény vállalatokat,
ahol „a jó ügy érdekében” a dolgozók kizsákmányolása
sok más cégnél nagyobb.
Uram, értük könyörgök.

Te tudod, miben élnek ki magukat hétköznaponként
egynémely jámborok:

furkálják a szomszédokat, vagy a kollégákat,
gáncsolnak,
célba lövöldöznek,
összehordanak kígyót-békát.

Hogy csak úgy repes a szívük az örömtől,
ha valakiről végre valami biztosat tudnak, ami
kompromittáló,
ahelyett, hogy sírnának miatta.

Uram, értük könyörgök.

Mert az ilyenek magukat mindig nagyon jámbornak tartják,
a többieket pedig farizeusnak.

Igy tettem én is.

Értünk mindnyájunkért könyörgök:

férfiakért és nőkért,
nőtlenekért és házasokért,
világiakért és papokért és szerzetesekért,
add, hogy olyan alázatosak tudjunk lenni, mint Te vagy,
add, hogy akkora szeretet töltsön el, mint Téged.

Add, hogy végre törekedjünk,
először életünkben

házasságunkat,
otthonunkat,
munkahelyünket,
egyházközségünket elárasztani a Te szeretetteddel —
alázattal szolgálva másokat,
és bennük Téged.

Mert mind ez ideig úgy mentünk el embertársaink mellett,
mint a levita a sebesült mellett, akit leütöttek a rablók.

A levita bizonyára átkozta a rablókat, és a Te oltalmadat
kérte a rablók ellen, de segíteni nem segített. Vagy talán
mondott-e a sebesültért legalább egy imát?

Uram, irgalmazz nekünk.

Képek és jelek

NÉHA CSODÁÉRT IMÁDKOZOM

Még mint kisgyermek, azt képzeltem,
hogy valamikor, majd egyszer legalább
átélek egy csodát,
egyet a Te nagy, felfoghatatlan,
titokzatos jeleid közül.
Néha azért is imádkoztam,
amikor magam ínségbe jutottam
és nem tellett saját erőmből
arra, hogy másoknak segítsek,
tanácsot adjak és mentsek.

Te nem
küldtél aranyszárnyú angyalt nekem,
sem álmaimba látomást,
sem csodatevő kezet,
hogy elcsitítsa szenvedésemet.
És gyakran úgy volt: feladok mindent,
mert nem látszott kiút,
és sehol valami jó megoldás.

Csak Te tudod,
mi tartott vissza mégis.
Ha egy szál magam
már gyöngé voltam,
valaki jött
és fölemelt.
Amikor úgy gondoltam,
hogy többé senkit sem tudok szeretni,
valaki jött
és szeretetet sugárzott felém.

Ma már tudom:
ez mind a Te csodád volt.
Embereket küldtél hozzám,
mint követeket – (mint angyalokat).
Nem a fény meg a hatalom
csillogott útjukon.
És én még azt sem tudtam,
hogyan küldesz,
keresztények-e.

Köszönöm neked
szereteted sok-sok jelét,
a csodákat,
amelyekre csak egy a magyarázat:
szeretsz engem
és nem hagysz el soha!
Nincs számomra semmi,
de semmi „természetes” magyarázat.
Írántunk való szereteted,
az emberek által és az emberekben,
ez az a nagy csoda,
amely a természet minden törvényénél nagyobb.

A nem-keresztények jelet várnak tőlünk,
a Szeretet Jelét.
Ezáltal lesz megint valóság,
amit egykor
a keresztényekről mondtak:
„Nézzétek, hogy szeretik egymást!”
Taníts meg bennünket a szeretetre,
hogyan ma is megint
azt mondja a világ:
„Nézzétek, mekkora bennük a szeretet!”
Ez lenne a Nagy Jel.
Olyan, mint egy csoda.

TE SZÓLSZ HOZZÁNK

Uram, Te ezerféle módon
rejtőzöl el s mutatod meg magad,
hogy Jelekben beszélj.
Te szólsz hozzánk a mennydörgés morájában,
a tavasz virágzuhatagában,
a tó csillogásában,
a lombok pompájában.
Ők némán is mind-mind beszélnek:
„Nem nekünk jár tőletek csodálat,
öröm, csodálkozás,
csak annak,
aki minket megteremtett,
aki minket szeret.”

Te sejteni hagyod, hogy Te vagy jelen a törvények mögött,
Te szabsz pályát a csillagoknak,
Te mondod meg, mikor nyissák
kelyhüket a virágok.
Ők némán is beszélnek:
„Mi nem a véletlen gyermekei vagyunk.
Valaki létrehívott minket,
hogy örüljeteK,
és áldjátok Őt.”

Kedvesek neked, Uram, a Te alkotásaid:
minden gabonaszem,
minden fénysugár,
minden vízcsepp,
minden, ami létezik.
Mindent úgy szeretsz, hogy sem a gyomnak,
sem a mérgeskígyónak, vagy a ragadozónak
szépségét el nem veszed.
Igy akarlak hát keresni téged
műveidben és törvényeidben,
szépségükben és erejükben,
és minden titkaikban.

TÖLTŚÜK EGYÜTT A SZABADSÁGOT

Istenem, legalább egyszer egy évben
szeretném bezárni magam mögött
a lakást,
hogv elutazzam;
szeretnék akkor kelni, amikor tetszik,
heverészn a napon, lubickolni a vízben,
homokot szórni az ujjaim között.
Legalább egyszer ott kell hagynom a várost,
hogv kiszellőztessem magam,
hogv időm legyen.

Jöjj el velem, ha szabadságra megyek,
a tengerre, vagy a hegyekbe.
Légy velem,
bárhová is visz utam.
Nemcsak az egyhangúságtól akarok szabadulni,
szeretném a hangodat is
egyszer megint tisztábban hallani
a csöndben,
a nyugalomban.

Istenem, szeretnék egyszer megint
igazán apa lenni,
feleségemmel kószálni a szabadban,
játszani a gyermekeimmel.
Szeretnék elolvasni egy könyvet,
ami nem kötelező.
Akkor talán azt is jobban megértem,
mennyire szeretsz.
Akkor talán jobban tudok majd imádkozni is.

Akkor majd megtudom,
hogv mindig van időd ránk,
mindig közel vagy;
hogv nem csupán a napra vágyom meg a szélre,
de mindenekelőtt
a Te szereteted napjára és leheletére.

MENTS D MEG A KARÁCSONYT

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt.

Nekünk már nincs hozzá erőnk.

Mi vásárolunk és rohanunk,

kis csomagokat készítünk,

karácsonyfákat díszítünk,

és énekeljük: „Csendes éj”.

De a titok,

Isten Fiának titka,

hogy emberré lett értünk,

gyakran csak szirupos érzélgés,

dekoráció.

Jézusom, a mi bűnünk is,

hogy ezt az ünnepet

elborítják a reklámhegyek.

Mi tudjuk,

kinek jár karácsonyi üdvözlés és kötelező ajándék,

mindenki tudja.

De meg akarunk szabadulni végre

a vásárlási és ajándékozási görcstől.

Szent ünnepet akarunk ülni,

amelyen nem az a mérték: ki mennyit ad.

Jézusom, segíts,

nehogy elsüllyesszük egészen,

mit jelent ez az ünnep,

segíts, hogy ne csak télapók legyünk.

Segíts, hogy az adventi hetekben

a lelkünkbe nézzünk.

Segíts, hogy az Útra visszatérjünk,

s elinduljunk megint.

Csak így lesznek az ajándékok

jeleivé a szeretetnek —

mint megannyi tükre a Te Szeretetednek.

Óh, Jézusom, mentsd meg a karácsonyt,

ments meg minket.

Ezért vállaltál embersorsot.

KARÁCSONYI VÁSÁR IDEJÉN

Karácsony közeleg.

Utcák és terek pazar kirakatoktól fényesek,
mindenki választhat belőlük pénze és ízlése szerint.

De nem mindenkinek hoz boldog karácsonyt az ajándék,
hiába ad és hiába kap.

Lehet, hogy köztük leszek én is,
mert nem helyesen ajándékoztam,
csak költekeztem.

Uram, oly sokszor nem jutott eszembe,
mit jelent az ajándék:

adni valamit, tanújelét adni,
hogy áldozatomra méltó az a másik;
megfogható jelét a szeretetnek —
mintegy darabját a szívemnek.

Bocsásd meg, hogy a mi karácsonyunk:
ajándékok csere-beréje,
és eszünkbe sem jut a Te ajándékod,
a Fiad.

Lótunk-futunk, vásárolunk, ahogy szokás,
vagy kötelesség és üzleti érdek:
valakit „melegen kell tartani”,
mert tőle is kinéz majd valami,
de ritkán a Te akaratodból.
Részvettem ebben én is.

Uram, Te magadat hoztad nekünk.

Ennek ünnepe volna a karácsony.

Ezt jelentené végülis minden ajándék.

Te nekünk adod önmagad, mint látható jelét a Szeretetnek.

Hogy mindenkit beleöleljünk a mi örömünkbe,
hogy mindenkinek továbbadjuk a szeretetünket — láthatóan,
/ megfoghatóan.

Ne engedd, hogy ezt elfelejtsem, ha itt a karácsonyi vásár.

Add mindenekeelőtt, hogy megint neked ajándékozzam

Ahogy Te nekünk ajándékoztad önmagad / önmagam.
és nekünk ajándékozod Magad — újra meg újra.

MOZI UTÁN

Éppen egy krimi láttam.

A sablonos történet: előbb az ismeretlen betörő, aztán a jószimatú nyomozó, aki utóléri a tettest. A gazfickó megint kereketold, de izgalmas bújósdi-játék után – hajsza utcán, hátsóudvaron, tűzoltólétrán, tetőn át – a végén kézre kerül.

Miért hatott rám annyira ez a rémtörténet, Uram?

Hisz sokszor oly banális,
oly brutális,
oly sablonos, ami a filmvásznon lezajlik.

Talán, mert rejtegetők és leleplezők,
menekülők és üldözők azt a játékot játsszák, amit mi
az életben.

Talán, mert egész életünkön át arra várunk,
hogy végülis győzzön a jóság.

Uram, Te is egész életemen át nyomomban vagy.

Nem tudom,
mióta hajszolsz.

De tudom,
hogy ez életem döntő pillanata volt.

Aztán mégis bűnbe estem,
rosszat tettem,
megpróbáltam elrejteni, titokban tartani –
mint a filmben a tettes.

Előled – tetteim tanúja elől – futottam,
sötét sikátorokon,
hátsóudvarokon át,
éjjel és ködben –
akárha egy betörő menekül.

Igy kúszálódtak össze életem útjai.

Megpróbáltalak kijátszani,
eltüntetni minden nyomot,
és egyre szerencsétlenebb lettem,
ahogy Tőled lépésről lépésre jobban távolodtam.

De Te mindig nyomomban voltál —
végtelen türelemmel és végtelen nyugalommal.
Sosem akartál leteríteni.

Csak azt akartad,
hogy megint a helyes útra térjek:
a Te utadra.
Követtél, elrejtőztem, megtaláltál,
rámleltél nagy nyomorúságomban.
Mint tékozló fiát az atyja,
kebledre öleltél, s megbocsátottál.

Hogyan köszönjem meg, Uram?
Hiszen nem én találtam vissza Hozzád,
Te voltál, aki újra rámtaláltál.
De hamar megszöktem megint.
És a Te szereteted megint úzóbe vett, végig
a hosszú úton,
versenyt futott a bűneimmel.

Egyszerre csak elém toppantál,
ott, ahol soha nem sejtettem,
azt hittem, biztonságban vagyunk: én meg a bűneim.
És ennek a találkozásnak többé nem tudtam ellenállni.

Hányszor akarom még, Uram, szereteted próbára tenni?
Meddig játszom még
ezt a komisz játékot saját külön kis vágyaimmal,
mikor a jóság győzelme a tét?

De egyedül csak Te vagy a Jóság, Te vagy maga a Jó.
Tégy hát raboddá engem,
hogy soha meg ne szökjem,
hogy győzzön a Jóság.

Csak így érhet boldog véget az életem,
akkor is, ha már nem vagyok méltó,
hogy gyermeked legyek.

TE SZERETED A KERTEKET

Köröskörül aszfalt, beton, meg üveg,
üzletházak, mozik meg autók —
a város.

A szürkesség kellős közepén egy kis zöld:
fű, bokrok és fák,
tó hattyúkkal —
a városliget.

Hála Neked, Uram, a városrendezőkért,
akik mindezt megmentették.
Még mielőtt ajánlatot tettek volna rá tőkeerős cégek,
hogy egy új parkolót létesítsenek.

Hála, hogy a civilizáció forgatagában kertjeid egy
színfoltja megmaradt,
szemünk, tüdők és lelkünk örömére.
Egy hely, ahol minden zöldel és virul,
ahol észreveesszük még, hogy van tavasz,
nyár, ősz, tél:
eleven valóság —
nem csak divat-változás.

Itt pázsit és virág
és lomb az élet körforgásáról beszél:
csöndben megfogán, kisarjad,
virágba borul és tovatűnik,
éppígy mi is.
Itt keresünk gyógyulást,
biztatást és vigaszt,
amit sem mozi, sem újság nem adhat meg nekünk.

Te is megengedted, hogy félelmének óráját
Fiad egy kertben élje át.
Ő fölment az Olajfák Hegyére,
hogy Hozzád, Atyjához közelebb legyen.

Te szereted a kerteket, Mennyei Atyánk.

Sőt, a legelsőt, a legszebbet
Te gondoltad ki és Te hoztad létre,
és az volt a Paradicsom.

Megjelölted határait és benne utakat vágtaal,
beültetted virággal, fával,
kiválogattad állatait —
az emberért.

Azt akartad, hogy meghódítsa a természetet,
megnemesítse, urává legyen —
haszonnal és örömmel.

Hogy kertet — Paradicsomkertet — varázsoljon a Földre.
Mégis elveszett a Paradicsom,
összüleink többé már magukat sem uralták.

És azóta gyötör a vágy, az örök vágy a kert után.

Öntudatlanul mind-mind erre vágyunk,
a szerelmesek a parkban,
vagy aki egy konyhakertet ápol,
vagy ha kertté varázsoljuk a temetőket.

Te magad is úgy mutattad meg Jánosnak a mennyet,
mint csodálatos kertet,
ahol az élet fái fasorrrá növekednek,
és sem hervadás, sem halál nem lesz soha többé.

Bárcsak ebbe az örök kertbe egykor beléphetnénk!
Add, hogy minden talpalatnyi bekerített és megművelt
föld szereteted jelévé,
intelemmé legyen.

Hogy megnemesítsük és meghódítsuk a teremtet,
a természetet,
önmagunkat.

Hogy mi is virágbaboruljunk, Isten kertjeként.

Add, hogy a kert, amit teremtetél,
akaratod szerint örömödre válják.

EGY REMEKMŰ ELŐTT

Uram, egy remekmű rabul ejtett,
rabul ejtette szememet és szívemet.

Miért,

hogyan történhetett,
hogy egy márványtömb így megragadott?

Egyszer azt mondta valaki:

„A művészet titka:
elhagyni mindazt ami fölösleges.”

Ezért ajándékoztál tehát a világnak művészetet és művészeket,
hogy a dolgok tömkelegében
fölmutassák a lényeket,
hogy helyükre tegyék az értékeket,
hogy föltárják az élet titkait,
ami mögötte és fölötte van,
hogy ablakot nyissanak a tökéletességre,
Feléd.

Hála Neked, Uram, minden művészi alkotásért,
az örömért és a tudásért,
amit adnak,
amivel megrendítenek.

Taníts meg az élet művészetére.

Ez is annyi,

hogy napról-napra eltűnik a sok hiábavalóság,
és középpontba kerül a lényeg.

Százféle dolog ostromolja értelmemet,
százféle dologba fog a kezem,
százféle útra visz a lábam.

Mégis bevallom,

semmit sem végzek el teljesen,
gondolataim mindig szerteszét kalandoznak,
kezem csak ide-oda kapkod,
lábam már megint rossz útra téved.

Igy amit hagyok, sok-sok hiábavalóság,
el nem végzett munka,
életem csupa selejt.

Uram, voltak évek, amikor semmink sem volt:
sem otthon,
sem kenyér,
sem jog,
sem szabadság.

Akkoriban könyörögve kutattuk az élet értékeit,
mindazt, ami nélkül nem élhet teljes életet az ember:
szabadságot,
jogot,
hitet,
szeretetet,
reményt.

És a mi bűnünk,
hogy mindezt már elfelejtettük,
hogy teletömködtük az életet
csecsebecsékkal, csupa lim-lommal —
szinte égigérő hegyekké.

Uram, segíts, hogy megváltozzunk.
Add, hogy olyan emberekkel találkozzunk,
akik a lényegből élnek,
a Leglényegesebből:
Belőled.

„Isten egymaga elég nekem”,
mondta egy nagy szent.

Taníts meg így élni,
magamban és a világban,
hogy újra fölismerjem a rendet és az értékeket,
ablakot tárva a teljességre,
Rád,
hogy életem remekművé legyen,
remekművé, mely kezed nyomát mutatja.

Mert Te egymagad elég vagy nekem.

AZ ORVOS VÁRÓSZOBÁJÁBAN

Uram, tulajdonképpen mindig természetesnek vettem,
hogy egészséges vagyok,
nem fáj semmim,
nincs szükségem orvosra.

Igy aztán el is felejtettem megköszönni Neked.

És mert soha nem fájt semmim,
eszembe sem jutottak a betegek
a kórházakban,
a szanatóriumokban, a családokban.

Csak nagyritkán, egy-egy beteglátogatáskor
gondoltam rá, hogy a betegekért imádkozzam.

Uram, most megengedted,
hogy a betegség engem is utólérjen.

Bántott, hogy mulasztanom kell a munkát,
de végülis a fájdalom,
egészségem éber „házőrző kutyája”,
az orvoshoz zavart.

Most először van időm átgondolni mindent.

Hadd köszönjem meg Neked,
hogy rászorítottál a pihenésre,
a gondolkodásra.
Hogy végre belássam,
nem megy tönkre a cég, ha hiányzom.

Nem vagyok nélkülözhetetlen.

Uram, Te értésemre adtad,
hogy nemcsak a testem beteg,
hanem a lelkem is.

Lehet, hogy főként azért beteg a testem,
mert lelkileg annyira törtem magam
sikerekért, bársonyszékért, kitüntetésekért.

Napjaink tudománya szerint rejtélyes összefüggés van
a test és a lélek egészsége,
bűn és betegség között.

Természetesen, Uram, nem minden betegség gyökere
a személyes bűn.

De nem is az eredeti bűnből
burjánzik minden fájdalom.

A gőg büntetése:

„Olyanok leszünk, mint Isten!”

Te megengeded a szenvedést,
de ez alkalom is, hogy rádöbbsz:
nem lettünk istenek,
emberek vagyunk, náthával, vérkeringési zavarokkal,
rákkal.

Emberek, akiknek testét-lelkét meg kell váltani.

Persze gyakran megkérdézem magamtól:

miért szenved ez az ártatlan gyermek,
annak az édesanyának miért kell meghalnia?

Segíts, hogy ilyenkor se kételkedjem abban, hogy szeretsz,
jöllehet a fájdalmak láttán megkörnyékezik a kételkedés.

Amikor Fiad itt járt a Földön,
hogy megváltson bennünket,
nemcsak prédikált,
nemcsak bűnöket bocsátott meg.

Betegeket is gyógyított.

Kezének érintése nyomán a testet is elhagyta az eredeti
bűn átka.

Ments meg engem is betegségtől és fájdalomtól!

De mi lesz, ha többé nem gyógyulhatok meg?

Ha megmarad a fájdalom meg a baj?

Uram, Te szenvedni akartál,
hogy megmutasd, mennyire szeretsz,
engesztelj a mi bűneinkért,
és megválts minket.

Te megszentelted a fájdalmat,
az értelmetlennek értelmet adtál.

Fogadd el hát minden fájdalmamat, minden betegséget,
hogy áldozatodban, az engesztelésben én is részt vegyek.

Mert végülis az ad értelmet és értéket a fájdalomnak,
ha a megváltás keresztyét megoszthatom Veled.

VÉRÁTÖMLESZTÉS

Ahol vér folyik,
valami rendkívüli történik.
A vér jelenti az Életet,
ahol kiömlik, a Halál fenyeget.

Uram, mi emberek megmenthetjük egymást,
van vérátömlesztés,
vérkonzerv, szívátültetés,
az egyik ad, hogy a másik éljen.
És szívátültetéskor csak az él tovább,
aki befogadja a másiknak szívét.

Te véred ontottad,
hogymi éljünk.
Szinte véred ömlesztetted át belénk,
hogymegments minket.
Kitártad a szíved a lándzsa előtt,
s meghaltál,
hogymi éljünk.
Minden a Te akaratodból történt,
mert szeretsz.

Uram, Te adósságunkat
véreddel eltörölted,
vértestvéreddé tettél,
a népeddé.
Semmi sem állíthatta meg az Üdvösség áradatát
évezredekén át.
Az oltárokon az Áldozat
továbbra is megtisztít minket, egygé ölel, életet ad.

Tarts meg minket, mint testvéreidet,
hogymindig együtt maradjunk veled,
a Te véred által,
a Te szíved által.

A SÍRKŐ NEM PONT

Valaki meghal,
és mindenütt csak jót mondanak róla:
a sírnál, a gyászjelentésben, és minden nekrológban.
De én tudom, hogy rosszat is tett.

Élők és holtak Istene,
a hazugságtól szabadíts meg minket,
ne engedd, hogy csak a jót mondjuk el a halottról.
Nem azt kérem, hogy vádoljuk a sírnál,
hogy megkövezzük a koporsót.
Mert a halott nem tud már védekezni.
Adj neki örök nyugodalmat és bocsánatot,
ha ő maga is, végső leheletével
ezért fohászkodott.

Élők és holtak Istene,
adj bátorságot, hogy kimondjuk:
„Nincs ember hiba nélkül!”
Ahogy az Egyház imái is mondják
a koporsó előtt.

Égesd e szavakat szívünkbe,
hogy arra intsenek:
A Halál nem moshat tisztára többé,
nem tehetik jóvá halotti beszédek,
ami elromlott, ami elveszett.

Élők és holtak Istene,
add, hogy komolyan vegyük a halált,
nem csak amikor a holttestet látjuk
s a hátramaradottak könnyeit.
Mert a halál ránk rakja terhét,
hogy folytassuk, ami jót egykor a halott tett,
és jóvátegyük vétkeiket.
A sírkő nem pont,
kérdőjel a sírkő és gondolatjel.

Élők és holtak Istene,
egyszer, ha meghalok,
jó lelkiismerettel szólhatnak a szónokok?
Vagy csálnak, színlelnek tovább,
dédelgetve a megszokást?
Add, hogy ezt diktálja nekik a jó lelkiismeret:
„Ember volt,
jót is, rosszat is tehetett.
De ő semmit föl nem adott:
akarta és tette a jót.
Ezért nyugodjék békében örökkön.”

Vádolom magam

ROSSZAT TETTEM

Én rosszat tettem.
Te rosszat tettél.
Ő rosszat tett.
Mi rosszat tettünk.
Ti rosszat tettetek.
Ők rosszat tettek.

És mert ez így van
és mindenki tesz rosszat,
és nincs senki bűn nélkül,
én egészen rendes vagyok.
És mert mások még rosszabbat is tesznek,
én pedig nem annyit és nem oly gyakran,
jobb vagyok, mint ők,
tulajdonképpen jó vagyok,
mi jók vagyunk.

Kiáltom hát teli torokból:
te rosszat tettél,
ti rosszat tettetek,
ők rosszat tettek.

Ez az én bűnöm,
a mi bűnünk,
nagy bűn.
Vádolom vele magam.

A SZERETET, MINT DISZITMÉNY

Istenem, vádolom magam,
hogy szeretetem
gyakran csak érzés volt.
Vonzalom és megilletődés.
Szeretetem ezért gyakran csak
múló pillanat,
mert újabb érzés
kerít hatalmába engem,

Istenem, vádolom magam,
hogy szeretetem
nyitva állt ugyan
a világ nyomorúsága előtt,
de nem láttam meg
a közelben levőt,
a szomszédomat, a munkatársamat.

Istenem, vádolom magam,
hogy szeretetem
kasztokba sorolta
az embereket:
némelyek szimpatikusak,
mások
nem tetszenek,
mert egyszer elbuktak vagy tanulatlanok,
csúnyák vagy másképp gondolkodók.

Istenem, vádolom magam,
hogy szeretetem
oly ritkán mozgatta értelmemet,
hogy bepótolja
a jóakarat
a rátermettséget és tudást.
amit meg kellett volna szereznem,
hogy segítségem konkrét és jó legyen.

Istenem, vádolom magam,
hogy szeretetem
nem középpont,
csak díszítés volt,
alkalmi köntös
az életemen.
Csillogó, mint a léggömb,
de üres és felfújta a belseje.

Istenem, vádolom magam,
hogy volt ugyan hitem,
de igazán nem szerettem.
Életemről
nem ismerhette föl senki,
hogy a krisztusi élet:
Isten szeretetéből élni.

IMÁDSÁG, MINT MELLÉKTERMÉK

Istenem, vádolom magam,
hogy mindig alkalmakra vártam
a gondolkodáshoz,
az elmélkedéshez, az imához.
Mintha minden pillanatért
közbe kellene lépned,
hogy rendelkezésünkre állítsd
vagy kikényszerítsd.

Istenem, vádolom magam
minden gondolatért és imáért,
amit legjobbnak hittem,
mert könnyen jött,
magától,
azután mind-mind elfolyt,
mint lyukas kannából a víz.

Istenem, vádolom magam
minden gondolatért és imáért,
amit gyakran
mellékterméknek néztem,
kapaszkodónak,
hogy így többet hozzon a munka,
vagy hogy a vallás többet érjen el.

Istenem, vádolom magam,
hogy túl kevés erőt fordítottam
gondolkodásra, elmélkedésre, imára,
túl ritkán történt,
hogy problémákat, eredményeket,
kívánságokat, döntéseket
átelmélkedjek és eléd vigyek,
minden oldalról megvizsgálva őket,
s hogy felelősséget vállaljak értük az imában
és alávessek mindent a Te akaratodnak.
Vádolom magam,
hogy az imát nem vettem komolyan.

ELJÖN A NAP

Eljön a nap,
amikor ki kell adnom kezemből az életem,
semmit hozzá nem tehetek,
semmit el nem vehetek belőle soha többé — az én utolsó óráim.

Jézusom, reszketek ettől az órától:
végső magány és elhagyatottság,
egyedül az életemmel,
szemközt a halállal.
Mi volt a szándékom velem?
Milyen utakon akartál vezetni,
végig az életemen,
a beteljesülésig,
a boldogságig?
Utaim nem a Te utaid voltak,
Igy állok itt üres kézzel,
hamis úton;
szétfolyt, amibe kezdtem —
nincs hát többé számomra visszaút?

Jézusom, nincs az a szakadék,
amelyből út ne vinne hozzád,
minden pillanatban.
Mutasd meg nekem, vezess engem.
Még mindig nem késő,
és egy életre szól,
erre az életre,
az örök életre,
visszavonhatatlanul,
pótolhatatlanul.

SZIGORÚ LELKIISMERETVIZSGÁLAT

Bosszús voltam —

már korán, amikor fölkeltem.

Kerestem hozzá a megfelelő bűnbakot —

ahogy mindnyájan tesszük hasonló esetben.

A cél érdekében előszedtem néhány kellemetlen esetet:

ezzel napvilágra került egy csomó bosszúság

a múltból.

Csak föl kellett melegítenem,

és máris megvoltak a bűnösök:

a gyermekeim,

a feleségem,

az autósok,

a biciklisták,

a főnökök,

a kollégák,

a beosztottak.

Végül aztán Téged is besoroltalak, Istenem,

a kollektív számonkérésbe.

Mert igenis távol kellett volna tartanod tőlem minden bosszúságot.

Mindenkinél bűnrészességre jöttem rá.

És mellettük a magam bosszúságának már direkt örültem.

Mert kiderült, hogy büntelenül kerültem közéjük,

mint idegen rosszindulat ártatlan áldozata.

Ilyen mártírhangulatban hajlandó voltam végleg megbocsátani,

mindenkinek, aki valaha „vétett” ellenem —

no persze, ha maguk a „bűnösök” jönnek

bocsánatot kérni.

De nem jöttek.

Akkor döbbsentem rá,

hogy egy valakinek a bűneit nem vizsgáltam ki

— mégpedig saját magamét, a főbűnösét,

ahogy erre egy átlag-képességű detektív is könnyen

Uram, bevallom.

/ rájött volna.

hogy a bosszúság, a bűn, a nyomorúság okát

mindig másutt kerestem.

Bevallom, hogy erre a célra egy titkos lelkiismeret-szabályozót
fedeztem föl magamban,
amely az én bűneimet szorgalmasan embertársaimra róttta.
Hogy minden teher nélkül és büntelenül álljak önmagam előtt.

De előtted, Istenem, én voltam a bűnösebb.

Mert vonakodtam

„mea culpát” mondani.

És a legnagyobb bűnt azzal követtem el,
hogy jobbnak tartottam magamat másoknál,
a szomszédoknál,
a politikusoknál,
a szakembereknél,
az utcalányoknál.

Mert farizeus voltam —
egyházad ölében.

Míg be nem vallom minden bűnömet,
nem tudsz nekem megbocsátani.

Uram, sok mindenért terhel mulasztás előtted:

államért, egyházért,
közösségért, üzemért,
családért,
örömért és bosszúságért.

Napról napra, hétről hétre.

Ezentúl mindig önmagamtól akarom megkérdezni először:

„Megtettem, amit megtehettem volna?

Bűnös vagyok?”

És ha valóban bűnbe estem,
nem fogom áthárítani másra.

Mindent bevallok Neked,
hogy bocsánatodra méltó legyek.

Légy irgalmas hozzám, szegény bűnöshöz, Uram!

CSAK EGY PILLANAT?

Uram, valahányszor bevallom, hogy vétkeztem,
szavaim egyetlen ponttá szűkítik le a bűnt,
minden pillanatot,
amikor hazudtam, csaltam, rágalmaztam.

Mintha bizony elég volna
pusztán egy gyöngye pillanatért vádolnom magam,
összegezni, amivel tartozom.

Mint akinek csak a feje
szorult belé az ördög rejtett csapdájába –
váratlanul, mint a villám.

De tegyek csak valami jót
– akár egy villanásnyit –,
az a jótett, szerintem, már eredmény:
hosszantartó jószágom gyümölcse.

Akkor bezzeg nem hajtogatom: csak egy pillanat volt,
egyszeri szerencsés véletlen.

Uram, bevallom Neked,
gőgöm kétféle mértékkel mér,
hamis súlyokkal,
pontatlan órákkal.

Ha rosszat teszek, neki csekélység,
futó eset.

De felnagyítja, messze az időn túl,
ha bármi jót teszek.

Pedig sem a jó-, sem a rossztetteim
nemcsak egy-egy pillanat,
akkor sem, ha amit látunk belőlük, stopperrel mérhető.

Csak futólag, másodpercekben mutatják
belső világomat.

Amit megéltem hónapok, évek,
egy egész emberöltő alatt.

Mint egy jéghegy csúcsa,
ahogy hirtelen előbukkan a ködből,
de maga a hegy, lent a víz mélyében rejtve marad.

Uram Jézus, a főpapok és írástudók és farizeusok
nem akkor lettek bűnösök,
amikor elfogtak, megkínóztak és megöltek,
nem amikor meghaltál a kereszten,
nem amikor megostoroztak,
vagy a poroszlókat az Olajfák Hegyére küldték.

A bűnük, a gyűlöletük ott került ugyan napvilágra,
de már akkor bűnösök voltak,
amikor megtagadtak,
csapdákat állítottak Neked,
megparancsolták, hogy gyűlöljenek Téged.

Már akkor bűnösök voltak,
amikor Téged, Uram Jézus,
még egyáltalán nem ismertek,
amikor még nem jártad az országot prédikálva, s gyógyítva
Akkor lettek bűnösök, / szombaton.
amikor kikiáltották, hogy nincs más igazság,
csak az övék,
és a szeretet parancsát betemették egy törvénykönyvvel.
Akkor fordultak el Tőled, és azóta bűnösök.

Épp így, Uram, az én bűnöm sem egyetlen pillanatnyi
mulasztás csupán.

Segíts, hogy leássak a gyökeréig, a kezdetéig.

Mutasd meg, mikor hagytam először,
hogymint belém ágyazza magát,
hogyan kezdett növekedni,
míg végül kifakadt, mint egy kelés,
amely a bőr alatt lapult.

Gyógyítsd az én sebeimet,
plántáld belém kegyelmedet,
hogymint nagygyá növezzem
napról-napra, évről-évre —
egy egész életen át.

CSAK EGY SZÓ

Uram, de könnyű egy szót kimondani,
kijelenteni valamit.

És gyakran oly nehéz elaltatni egy szót,
egy kijelentést.

Ami lehet, hogy rombol vagy épít,
mérgez vagy gyógyít.

Uram, Te igazságot követelsz tőlünk.

Hogy ne próbáljunk hazudni önmagunknak,
embertársaink előtt más arcot mutatni,
vagy még Téged is megcsalni.

Azt akarod, hogy igazat szóljunk, igazat tegyünk,
Hogy tetteink és szavaink miatt sose szégyenkezzék
a hitünk meg a lelkiismeretünk.

Uram, én arra törekszem és ahhoz kérem a segítségedet,
hogy az igazságra mindig bátor és kész legyek.

Bátran a szemébe nézzek,
akkor is, ha kegyetlen, ha nem tetszik nekem.

Bátran kimondjam,
akkor is, ha lesznek, akik meggyűlölnek érte.

De az igazság nemcsak azt jelenti,
hogy sosem hazudok, hanem azt is,
hogy semmi lényegest nem hallgatok el,
hogy teljesebb képet,
teljesebb választ adok.

Hogy semmit sem csorbítok el, semmit le nem tagadok.

Ez a teljes, csorbítatlan igazság félelemmel tölt el.

Mert nem tudok egyszerre áttekinteni mindent,
mert félek, hogy csak egy bizonyos látószögből nézem
a dolgokat,
hiszen nem vagyok mindenható.

Uram, ments meg attól,

hogy akár csak egy fél szóval is, egy töredékes válasszal --
legjobb tudásom és lelkiismeretem ellenére --
bajt okozzak,
embereket félrevezessek.

De ha mégis így tennék,
akkor vedd el tőlem a büszkeséget, ami nem engedi,
hogymegvalljam:
tévedtem,
nincs igazam,
sőt, lehet, hogy ellenfelemnek van igazam.
Segítség, hogy többre becsüljem az igazságot, mint büszkeségemet,
mint mindent, amim csak van,
többre becsüljem, mint az életemet.
Bocsásd meg, amit ellene vétettem —
lustaságból.
Bocsásd meg, hogy nem követtelek mindenhová,
Téged,
Igazság, Út és Élet.

Mindenekelőtt pedig, ments meg, Uram, az elvakultságtól,
nehogy azt állítsam: az a becsület,
ha mindig és mindenütt mindent megmondok.
Add fölismernem, hol szólhatok és mit —
hol kell hallgatnom.
Add, hogy igaz legyek, szeretetből.
Abból a szeretetből, amely hallgatni is tud,
még akkor is, ha úgy égeti nyelvét a szó, mint a láng.

Uram, taníts meg tisztelni az igazságot, a szót,
taníts meg szeretetre,
hogymeg mindig megtaláljam és kimondjam a szavakat,
amelyek vigasztalnak és gyógyítanak,
védelmeznek és intenek,
világítanak és melegítenek.

IGEN—IGEN, NEM—NEM

Kollégák moziba hívtak.
A film csapnivaló —
vacak.
De ha azt mondom, nem megyek, kinevetnek.
Mit tegyek:
itt buta film,
ott buta vihogás.

Amíg csak élek,
mindig döntenem kell,
állást kell foglalnom,
kimondanom az igent vagy nemet.
Igy akartad, ember Teremtője.
Hogy elkötelezzem magam egy hivatásnak,
egy élettársnak,
egy eszmének,
Neked.

De nemcsak az élet széles keresztútjain
kell döntenem,
szűk ösvényeken is;
ahol „csak” egy film,
egy újság,
egy vicc a téma.

Köszönöm, élet Teremtője,
hogy választhatok,
hogy az élet váltóit irányíthatom —
pirkadattól napestig,
nap mint nap, egész életemben.
Hogy több vagyok, mint akarat nélküli
fogaskerék az élet hajtóművében.

Uram, gyakran félek határozni,
másokra hárítom a döntést,
kibúvót keresgélek,
hogy se jobbra, se balra,
se előre, se hátra
ne kelljen lépnem.

És kivárom,
amíg mások döntenek —
a kérdésben meg rólam.
Mert irtózom minden bosszúságtól, erőfeszítéstől és
kockázattól,
inkább megteszem,
amit ők akarnak.
Bocsásd meg, Uram, hogy szabadságoddal
nem éltem.
Hogy másoknak engedtem át a döntést,
ami rám várt.
Még egy vallomással tartozom Neked.
Valahányszor határoznom kell,
sürgősen kiszámítom,
mit nyerek vele vagy mit kapok belőle.
Mindig a magam sikerére sandítok.
Ritkán érdekel,
mit jelent a döntésem a szomszédaimnak,
az egyházközségemnek,
a népnek;
vagy mit vársz tőlem Te, Istenem.

Uram, taníts meg, hogy a döntés
egszersmind felelősség is meg lemondás.
Lemondás sok más lehetőségről és előnyről.
A keresztény döntés pedig egy
az áldozatvállalással és a szeretettel.
Mert végülis mindig ugyanarról döntök:
Veled vagy ellened.
Uram, én mindig melletted akarok dönteni —
az élet minden kérdésében —
mindennap —
egész életemen át.
Jöjj és segíts,
hogy az igazságot felismerjem.
Adj bátorságot, hogy kövessem.
Adj szeretetet,
hogy minden másról lemondva,
áldozatul följánljam Neked.

ÉN MAGAM VESZÉLYEZTETEM A HITET

Jézus Krisztus, én már tudom:
a hitet naponta
föl kell fedeznem, át kell élnem.
Nem elég,
hogy egyszer elnyertük a hitet.
Én már tudom:
a hitem naponta
újra meg újra próbát kell kiálljon –
általam,
a hithirdetés által,
a másképp-gondolkodók által.

Jézus Krisztus, én magam veszélyeztetem
a hitemet,
azzal, ahogy élek.
Ha lelkiismeretem ellen,
ha a szeretet ellen teszek,
rácáfoltam a hitemre is.
Ilyenkor az önzés, a kevélység
azt hazudja bennem,
hogyan a hit és élet
ellentéte
nem az én hibám:
a hitet kell korrigálni.
Én megvallom ezt a vétkeket.

Jézus Krisztus, nem egy hittételen
megkoptak
szavak és fogalmak,
bölcsejűk egy letűnt szemlélet.
Olykor nehéz
megmagyarázni egy-egy tételt,
amit nem értek,
mert nekem a mennyek országa már nem odafönt van
és a pokolnak nincs többé tüze.
Segíts, hogy fölfedezzem
a dolgok mélyén az örök lényegét,
és elmondjam
a mai kor nyelvén,
de soha meg ne tagadjam hitemet.

Jézus Krisztus, én akkor veszélyeztetem
a mások hitét,
ha én magam sem élem azt,
ha megcsúfolom hitemet.
De lelkiismeretem is lehet a másik,
valahányszor látom,
hogy ő is jó, és mások is jók,
ha nem is hiszik Istent.

Segíts, hogy higgyek,
hogy éljem a hitet,
s mint hívő, együtt éljek mindazokkal,
akik tagadják a Te létedet.
Nyújtsd felém minden nap megint és megint segítő kezed.

GÖRBE UTAKON

Atyám, nehéz visszafordulni,
ha tíz rossz lépést tettem.
Nehéz bármit is visszavonni,
ha ostoba dolgokat mondtam.
Nehéz
változtatnom a gondolkodásomon, visszafordulnom,
bocsánatot kérnem.
Akkor be kellene vallanom,
hogy ez az én akaratom volt, az én utam,
nem a Te akarated, a Te utad.
Meg kellene magam aláznom,
újra kezdenem.

Atyám, kis gyöngeségekkel kezdődött,
gyakran csak félénken és tétován.
De aztán jött lépés lépés után.
Kezdetben alig állt ellen a lelkiismeret:
„Ez biztosan nem lehet rossz.”
Igy hát bukdácsoltam megint és megint,
rászoktattam magam.
És aztán jött a gyávaság,
hogy már így is, úgy is késő.

Atyám, bocsáss meg nekem,
tartóztasson fel
szelíd erőszakod.
Adj bátorságot és alázatot,
hogy megforduljak.
Segítsd első lépteimet,
mint egy gyermekét.

Tedd egyenessé görbe utaimat,
hogy többé ne botladozzam,
el ne bukjam,
add tudnom, Atyám:
Te vagy itt mellettem,
biztos az út.

Évek és napok

SZAVUNKRA SZORUL MINDEN NAP

Kezdődik a nap és ma is
szavak kellene:
köszönteni és megköszönni;
szavak kellene
igent vagy nemet mondani,
a döntéshez is szavak kellene.
Adj nekem helyes szavakat.

Szavakban és szavakkal
élünk és gondolkodunk,
döntünk és imádkozunk,
büntetünk és szeretünk.
A szavak olykor erősebbek,
mélyebbek és félelmetesebbek,
mint a tettek.
Add nekem a Szeretet szavait.

A szavak összefűzhetnek,
gyógyíthatnak és vigasztalhatnak,
eltaszíthatnak,
megsebezhetnek és gyilkolhatnak,
Taníthatnak és irányt szabhatnak.
Hazudhatnak és tévútra csalhatnak.
Add nekem az Igazság szavait.

Kimondok valamit —
és a szó fölött
nincs többé hatalmam.
A szó megkezdí saját életét:
segít vagy tönkretesz;
nem foghatom meg többé,
nem fékezhetem, vissza nem vonhatom.
Add nekem az Élet szavait,
hogy egyetlen szót se kelljen megbánnom,
ha majd lemegy a nap.

MINDENNAPI ÖRÖMÜNK

Mennyei Atyánk, mindennapi örömünket add meg nekünk ma.

Mert a mindennapi kenyérünk,
a mindennapi kávénk,
a mindennapi cigarettánk nem elég,
hogy minden éhségünket elcsitítsa, —
a gyomrunkét,
a szívünkét,
a lelkünkét.

Mert mindig hiányzik valami, ami megfizethetetlen.

Mindennap vásárolunk valami finomat,
valami élveznivalót:

mozijegyet,
fagylaltot,
egy féldecit.

Atyánk, Te bizonyára nem irigyled gyermekeidtól,
ha szórakoznak,
jól érzik magukat, jó a társaság.
Ha olyan adományokkal élünk,
amelyeket Neked köszönhetünk.

Mert Te az élet kellemes dolgait nem tartod
pogánynak meg gonosznak.

Mégis óvj meg bennünket a mértéktelenségtől,
nehogy az élvezet rabszolgáivá,
a szórakoztatóipar áldozataivá legyünk,
akiknek egy konferanszié kell ahhoz, hogy nevéssenek,
tíz féldecit, hogy „formába” jöjjenek,
és két és félórás sötétzárka a filmvászon előtt,
hogy jól „mulassanak”.

Mennyei Atyánk, adj nekünk mindennap egy kevés örömet,
amit nem lehet megvenni,
sem nagyban, sem kicsinyben.

Küldj nekünk valakivel egy kevés mosolyt,
egy biztató szót,
egy derűs pillantást az utcán.

Add, hogy megjöjjön a régvárt levél,
meggyógyuljon, akit szeretünk,
a rossz hír jóra váljon.

Mutass nekünk mindennap valami szépet:
egy szál nyíló virágot,
egy derék embert,
valami jótettet.
Hogy örüljünk neki.

Atyánk, Te azt akartad, hogy több legyen az öröm,
mint az élvezet meg a szórakozás,
ami csak pillanatokra ejti rabul a lelkünk.
Az öröm mélyebbre hatol,
egész bensőnket betölti,
messzire fénylik, messzebb a pillanatnál.
Az öröm a szépség, a tökéletesség boldogsága,
a dolgokban meglátott jószág
és a fölismerés:
létünknek értelme,
hogyan rátaláljunk.
Ő végülis nyomaidnak újra-fölfedezése
egy emberi arcon,
egy újság sorai közt,
egy épület íveiben.
Ő az öröm Istenben.

Nélküled nem tudnánk örülni,
Fiad műve nélkül nem volna Örömhír.
Ezért szabadíts meg a savanyú keresztényektől,
akik azt akarják nekünk bebeszélni:
nincs mosolyra ok
csak sírnunk szabad,
a világ gonosz.
Hol van hát még öröm akkora nagy,
mint a miénk, akiknek
mindenható,
mindentudó,
végtelenül jó Atyja vagy!

MUNKA KÖZBEN

Uram, Te tudod, hogy szívesen dolgozom.

Nem azért, mert a munka pénzt hoz,
vagy hogy a kenyérre kolbász legyen,
vagy mert a mozijegy pénzbe kerül.

Nem!

Nekem az a legnagyobb öröm,
ha nem ülök tétlenül.

Köszönöm, hogy ezt az örömet megadtad,
a magunk-építette ház örömét,
a magunk-sütötte kalácsét,
a könyvét, amit mi írtunk.

Köszönöm a buzgalmunkat,
amellyel a tengerből,
a földből,
a hegyekből
meg a könyvekből kincseket tárunk föl a világnak.

És a kincsekből jólét fakad:

gépeket hajtanak,
többet tudóbbá, gazdagabbá, megelégedetté tesznek.

Uram, ha nem volna ennyi ajándék,
még mindig hurcolnánk az ősbűn átkát,
robotolnánk kényszerűségből,
vagy lopnánk a napot.

Amikor Fiad itt a Földön élt,
sok évig keze munkájával kereste kenyerét,
és dolgozott látástól-vakulásig.

Mint kétkezi munkás — tulajdonában, saját világában,
és nem véletlenül,
hanem hogy maga Isten legyen a példakép.

Igaz, Uram, hogy néha már elég;
amikor tikkasztó a nap;
amikor a főnökkel meggyűlik a bajunk;
amikor ránk bíznak valami munkát,
és nincs belőle hasznunk;
vagy amikor lapos a boríték.

És bevallom, gyakran irigylem a nagystílus életet,
a képes újságok sztárjainak kirakat-életét:
strand, lokál, Mercedes.

De nem maguknak és nem a maguk számlájára élnek!

Csak azt ne tórd, hogy eszembe jusson,
önző módon, csak magamnak éljek.
hajszoljam a pénzt, többet, egyre többet —
mindegy, hogy min és miért dolgozom.

Ne hagyd agyamba fészkelni az önzést,
hogy harácsoljak: mindent csak nekem, más nem érdekel.

Ments meg a jogtipró munkaadóktól,
a kizsákmányolóktól,
a rosszindulatú munkatársaktól.

Óvj meg minden olyan munkától,
mely képességem meghaladja,
kétségbeejt.

Uram, ha munka közben
hallom, hogy zúgnak a gépek,
büszke vagyok a gépet
irányító kézre,
meg az észre,
amely kigondolta a gépeket.

De ugyanakkor arra kérlek,
ne hagyd, hogy rabszolgává alázzanak a gépek,
vagy hogy csak azt lessem: bérfizetéskor mit rejt
a boríték.

Tartsd távol tőlünk a rombolást,
engedd Veled együtt építeni szép világod.

SZÜNETET TARTOK

Uram, nekünk már semmire sincs időnk:

a vezérigazgatónak,
a gyors- és gépírónőnek,
a beosztottnak,
és nekem.

Mert mindig csinálunk valamit vagy hagyjuk,
hogy foglalkoztassanak.

Aztán újra erőt gyűjtünk,
hogy megint pénzt szerezzünk,
hogy megint legyen mit elszórakoznunk.

Uram, a Te ajándékod az idő,
minden év,
minden pillanat.

Te rendezted el így,
életünket határai közé szorítottad,
ahol dolgozunk,
megpihenünk és erőt gyűjtünk.

De sok egyéb dolgunk is lenne még,
nemcsak munka és akkord,
üdülés és futball,
ebéd utáni szundikálás.

A szívünk, egész napunk üres marad,
ha csak eltelik az a 24 óra,
és soha nem tartok szünetet.

Szünetet – foglalkozni a gyermekeimmel.

Szünetet – valakit elkísérni az utcán.

Szünetet – feleségemnek szünet hozni föl a pincéből.

Uram, Te azt akarod, hogy legyenek szüneteim a szeretetnek.

Azt akarod, hogy a napi rohanásban
egy gondolatot szenteljek Neked,
beleszőjek egy imát,
néhány csendes percet szabadon hagyjak –
többet, mint amennyi
egy cigaretta elszívásához kell és egy fogmosáshoz,
mert a lélek egészségét is ápolni kell.

Mert Te vársz rám
az utcán,
a hivatalban,
sőt a moziban is.
Hogy gondoljak Rád,
a Te szeretetedre,
életem értelmére.
Hogy megint találkozzam Veled,
másképp a munkám hajsza lesz,
a szabadidőm zűrzavar,
a pihenésem lustálkodás.
Mert hiányzik a mérték, az irányítás.

Uram, mindennap mindenütt Belőled kell élnem,
munkában, szabadidőben, pihenésben –
24 óra hosszat.
Ez csak úgy lehet, ha kellő időben szünetet tartok,
szünetet Istenért.
Ez egyszersmind a legjobb szünet saját magamnak is,
mert boldoggá tesz és bizakodóvá.
Jön majd egy nap, és Te visszakéred tőlem az időt,
évről évre,
napról napra
minden pillanatot.
És akkor, ha egész életemben
nem volt Rád időm,
nem volt időm Isten- és emberszeretetre,
akkor minden sietség az ördögé.

Uram, nem az idő
hiányzik nekünk,
a szeretet hiányzik.
Küldd el hozzánk megint.
Aki szeret, van ideje,
élni tud vele,
s a munka, a szabadidő,
a pihenés minden pillanatának
értéket és értelmet ad.

EGYEDÜL NEM GYŐZÖM

Uram, Istenem, fejemre nő a munka.

Rákapcsolhatok, ahogy akarok,
sosem fogy a papírhegy,
mindig újabb jön hozzá,
s valaki mindig föltart.

Néha már úgy érzem magam, mint egy lesajnált senki,
mert oly gyakran olvasom más emberekről,
hogymint szinkronban diktálnak,
telefonálnak, újságot olvasnak,
s még arra is jut bőven idejük,
hogymint családjukkal strandra menjenek.

Uram, Istenem, segíts hát nekem!

Hogymint ott, ahol vagyok, elérjek valami eredményt
— legalább annyit, mint a többiek —
nemcsak mert ezzel tartozom a cégnek,
vagy mert „Aki nem dolgozik, ne is egyék”,
hanem mindenekelőtt,
mert a munkával teremtetők munkájában veszek részt.

Nem csak a szószéken vagyunk munkatársaid,
együttműködés a szénlapátolás is,
meg a kenyérsütés,
a csecsemőgondozás,
az akták feldolgozása.

Mert minden, ami rendet,
tisztaságot és jólétet hoz az életünkbe —
egy távoli visszfénye annak,
amilyennek tulajdonképpen a világot akartad.

Uram, Istenem, add, hogymint felismerjem,
mi az, ami munkámból fontos, és mi az, ami haszontalan,
és mit kell elvégezni azonnal.

Hogymint ne azt keressem, ami nekem mulatság,
és emiatt a hasznosabbat félre ne tegyem.

Segítség, hogymint teljes munkát végezzek,
és semmit sem hagyjak féligkészben heverni.

És adj nekem bátorságot, hogymint bevalljam:

„Ebből nem értek semmit!

Ezt a munkát nem tudom megcsinálni!”

Végül pedig szabadíts meg a hazug becsvágytól,
hogy mindent egymagam akarjak elvégezni,
mert szerintem:
senki más nem ért hozzá.

Adj nekem olyan munkatársakat,
hogy akkor is menjen tovább a munka,
ha egyszer beteg lennék,
vagy amikor szabadságra megyek.

Egyedül senki sem tud semmit jól elkezdni és befejezni.
Épp így a Te Fiad is elfogadta a segítséget barátoktól meg
ráhagyatkozott Cyrenei Simon erejére, / idegenektől,
és annak vele együtt kellett vinnie a keresztet.

Uram, Istenem, én nem akarom tunyán és közömbösen
nézni a munkát.

De tudnom kell azt is,
hogy miért dolgozom;
meg kell kérdeznem,
vajon munkámmal a Te utadon járok?

Mindig van bennünk egy kis nyugtalanság, ha valami még
ez jelzi, hogy felelősséget érzünk. / nem kész,

De ehhez a nyugtalansághoz tartozik a Benned való bizalmam,
hogy Te azt is megáldod,
amit még nem tudtam befejezni,
mert erőm

és tudásom nem határtalan.

És határait veszély nélkül átlépni nem szabad.

Add még, hogy ez az éltető nyugtalanság hajszává ne
sem belső szorongássá, / váljon,
s hogy a munka ne legyen soha gépies robot.

Uram, Istenem, minden munkámat Neked ajánlom,
hogy azokat megáldjad,
hogy azokat bevégezd,
s hogy mind dicsőítsenek Téged.

A KÖZNAPI DOLGOK

Uram, sokszor azt hiszem,
 hogy az élet csupa szenzáció:
 háborúk és inflációk,
 halálesetek és esküvők,
 ünnepek és évfordulók.

Mind-mind mérföldkövek az úton.

De maga az egész életút köznapai dolgokkal van kirakva:
 sok-sok vesződéssel és sok-sok eseménnyel.

Taníts meg rá, hogy kövecskét kövecskéhez rakjak,
 nap mint nap, egy életen át,
 míg nagy, csillogó mozaik lesz belőle:
 a Teljes Élet.

Az ünnepek, a vasárnapok: megannyi csúcs legyen,
 ahol az ember megpihenhet,
 látja mi mindent végzett;
 fölméri, hogy vigyen tovább az út.

A csúcson tekintetem a földről Hozzád fölfelé tör.

De az ünnep nem válhat megszokássá,
 öncéllá, menekvéssé a hétköznapi elől.

Uram, bevallom, mi megvetjük azt, ami köznap,
 legfőbb vágyunk, hogy ne legyen dolgunk a hétköznappal.
 Mi csak a hétvégéknek élünk, az ünnepnapoknak.
 Így tört ki az ünnepinfláció!

Ünnepelni, csak ünnepelni, és mindennap, és mindig mást,
 messze kerülni a hétköznapiaktól!

Igy szépen elgereblyézzük az ünnepeket,
 mert nem vesszük már komolyan sem a hétköznapot,
 sem a vasárnapot.

A csúsztatott munkahét már közszájon forog,
 mely elsőpri a vasárnapot.

Uram, legfőbb ideje már,
 hogy én is megint megbecsüljem a hétköznapot,
 minden vesződését, minden kötelességét.

Nem mondhatok „igent” a vasárnapra,
 ha előbb a munkanapra „nemet” mondtam.

Fiad egyszerű pásztorok,
 parasztok és kézművesek közt
 élte és megszentelte a hétköznapot.

Szentjeid, akiknek ünnepét megüljük,
hétköznapi, egyszerű emberek,
nagyjá lettek a kicsiny dolgokban.

Mert a kevésben hűek voltak,
nekik adtad a nagyság kegyelmét,
és fölemelted őket.

Uram, szabadíts meg attól a babonától,
hogy felfordulás kell, háború, meg tömeghisztéria,
mert ez szabja meg a világ sorsát.

Add, hogy az egyszerű embermilliók napi munkáját
éppúgy megbecsüljem,
mint kolostortemplomok homályában az éjszakai zsolozsmát.

Ha jön az este, megpihen a világ,
és nem is sejti munkától kerges kezek
hétköznapi csendes áldozatait.

Fölvirrad a reggel,
és nem is tudja, mennyi sok ima
suhant föl Hozzád éjszaka.

De mindez még segíthet a világon.
S megmenthet engem is.

Add, hogy majd egyszer ezt halljam tőled:

„Te derék szolga,
a kevésben hű voltál,
így hát sokat bízok rád.
Menj be Urad örömébe!”

EGYETLEN PILLANAT SEM TÉR VISSZA

Uram, az órák rémületbe ejt.

Nem mintha megállna, vagy össze-vissza járna.

Sőt inkább mert soha meg nem áll, falja a másodperceket,
könyörtelen, konok egyhangúsággal.

Nézem a másodpercmutatót,
ahogy suhan a számok fölött,
előre — mindig csak előre.

Halk ketyegéssel számlálja le életem perceit.

Akárha végtelen futószalagon tűnnének tova.

És mind-mind viszi az öröklétbe,
amit rájuk raktam —
jót is, rosszat is.

Uram, rettegek

életem sok-sok pillanataért,
amit eltékoztam, amit elrontottam.

Ami szennyvízként sodródik az öröklét felé.

És nem tér vissza semmi sem,
hogymint újra megéletem,
hogymint jóvá tegyem.

Csak a bánatomat küldhetem utánuk.

Csak Tőled kérhetem,
hogymint merítsd el őket szereteted mély tengerében.

Tikk-takk, tikk-takk, kopog az idő, kopog, kopog
az óraüvegen,
így figyelmeztetsz, Uram,
hogymint öröklétemet el ne tékozzom,
hogymint életem pillanatait meg ne rontsam.

Uram, viszik a mutatók a perceket és másodperceket,
lassan keringnek körbe-körbe,
a napot egyenlő részekre osztják.

És mégis, mennyire másképp kellett volna élnem
és beosztanom őket:
az órákat, a perceket, a másodperceket.

Nemcsak naponta kell idő
nyugalomra,
munkára,
pihenésre.

Mindnyájunk életében időt kell szánni

hallgatásra, beszédre,
szenvedésre, küzdelemre,
adakozásra, kérelemre.

Taníts meg, Uram, hogy mikor kell tűrnöm,
és mikor adsz időt küzdenem.

Taníts meg hallgatni a kellő pillanatban,
és szólni a maga idejében.

Taníts meg, hogy mikor táruljak ki és mikor zárkózzam be,
mikor kell adnom vagy kérnem.

Hogy életem minden órája, minden perce, minden másodperce
terved szerint helyyen legyen.

Minden parányi pillanat uszályként

jövőt vontat maga után.

Egyetlen pillanatban okozott seb

gyakran nem gyógyul éveken át.

Egy pillanat öröme gyakran egy egész életre
zuhogva önti sugarát.

Egy kellő pillanatban kimondott szó,

egy időben történő türelmes hallgatás,

egy kézszorítás,

egy ajándék,

egy ima –

változtat az egész életen,

ha nem számítás szól belőle, de szeretet.

Uram, hogy kellő pillanatban fölismerjem, mi a legjobb,

és szeretetből megtegyem,

kérlek, hallgass meg engem.

Egy apa imádkozik

KÉZ A KÉZBEN

Köszönöm Neked, Uram, a májust,
a virágba borult lombokat,
az illatteli hűs estéket és a szerelmespárokat.
Ballagnak kéz a kézben,
orcájuk csupa fény.
Este, ha sétálni megyünk feleségem meg én,
és itt is, ott is fagyos, metsző,
irigykedő tekintetek,
e fény meleget varázsol körénk és örömet.
Vannak még emberek,
akik nem a számok szemüvegén át méregetik egymást,
van idejük egymásra,
ajándékot adnak, és semmit nem várnak cserébe,
szívük a másiknak nyitott könyv,
egymás hibáit megbocsátják.
Röviden: akik szeretik egymást,
vagy legalábbis igyekeznek.

Uram, nézd e fiatal párokat
este a parkban, a sötét utcán,
zúgva száguldó motoron, presszók sarkában,
és add nekik kegyelmed, hogy őszintén szeressék egymást.
Ne csak flörtből, sem mohón megkívánva — csak időtöltésből.
Vagy hogy a futó mámor után faképnél hagyják egymást
és bizonygassák: csalás a szerelem!
Tartsd távol tőlük a képes magazinok,
a mozik, az esti lapok hazug szerelmeit.
Add, hogy idejében megértsék:
a szerelem értékét az szabja meg,
hogy mennyi áldozatra készek egymásért a szerelmesek.
Ajándékozz nekik türelmet,
önfegyelmet, humort, és bátorságot a kalandhoz.
Mert van-e nagyobb kaland,
mint egy másikkal megosztani az egész életet!

Légy velük, hogy vállalják e kalandot.
És segíts meg engem, aki már sok év óta e kalandnak élek,
hogy a szerelmespárok láttán újabb vidámságot
és bátorságot merítsek.

Ha meg a házasság hajóján
régi párok zátonyra futottak,
és csak szánakozó mosollyal néznek már a szerelmesekre,
tedd, hogy tovább hajózhassanak.

Ne csak esküjüket juttasd eszükbe,
a sok-sok májusi ígéretet:
örök szerelmet, örök hűséget,
s hogy nem múlik el egyetlen est sem haragjuk felett.

Világosítsd fel őket,
hogy nem az esküjük volt hamis,
hanem a szeretet hiánya,
a gyávaság meg a fáradság
rontotta el az életüket.

Uram, minden igazi szerelem a Te Szereteted mása.

Már két egymásba kulcsolt kéz is Terád utal.

Add, hogy ezt mindig megértsük.

A Szentírásban a férfi és nő szerelmével
ábrázolod a választott nép iránti szereteted.

Az Ószövetségben az Énekek Éneke,
a világirodalom egyik legszebb szerelmi költeménye,
az isteni és emberi szerelmet hasonlóképpen írja le.
És most pedig mi vagyunk a Te választott néped,
akiket szeretsz;
izzóbban, önfeláldozóbban,
mint ahogy két ember
egymást szeretni képes.

Uram, segíts, hogy a mi szerelmünk szereteted hasonmása
legyen.

És a fiatal párok szerelme is május éjszakáján.

FELESÉGEMÉRT

Uram, vannak házasemberek, akik már elfelejtették
az esküvőjük napját.

Köszönöm Neked, hogy én nem vagyok köztük.

Vannak házasemberek, akik segítenek otthon szemet hordani
mosogatni.

Én segítek.

Vannak, akik alig adnak a feleségüknek kosztpénzt,
holott lehet, hogy tele a zsebük.

Én más vagyok.

Vannak házasemberek, akik sohasem, vagy csak ritkán
imádkoznak a feleségükért.

Köztük vagyok én is.

Imádkozom a pogány gyermekekért,
a szegény lelkekért, a mohamedánokért.

Hogy mentsd meg, istápd, szabadítsd meg őket.

De annak az asszonynak a neve,
aki megesküdött, hogy nem hagy el,
míg el nem szakít a halál,
és hűséggel mindig mellettem áll,
szinte egészen eltűnt az imámból.

Uram, vajon csak nem jutott eszembe,
elfelejtettem, hogy a segítséged kérjem?
Mert megelégszik a kosztpénzzel, amit kap,
jó a házi orvosunk,
s a lelki üdvével sincs semmi gondom,
hisz imádkozik és templomba jár?

Nem becsültem eléggé a Te áldásodat?

Túlbecsültem szorgosságomat,
azt hittem, fölösleges, hogy időnként
Te is segítsd?

Meglehet, hogy ez az igazság,
ez az oka,
hogy csak ritkán van időnk közös imára.

Igy persze sok évi házasság után
azt is elfelejtettem Neked megköszönni,
hogy ez a remek asszony pont az én feleségem.

Beismerem,
 hogy minden fáradságom,
 a legjobb orvos,
 egy zsákra való koszt pénz
 mind-mind kevés, hogy pótolja a Te áldásodat,
 gondviselésedet,
 oltalmadat.

Épp ilyen buzgón könyörögtem Hozzád,
 mikor a gyerekek születtek,
 s mikor aztán a feleségem oly soká beteg volt.
Te felém nyújtottad a Kezed,
 hogy imáimmal belékapaszkodjam —
 a feleségemért is.

Meg kell mondanom, lebecsültem, mennyit fárad otthon,
 egész nap egyedül a gyerekekkel.

Bevallom: túlbecsültem, amit én segíték
 a pár vigasztaló szót, és végül túlbecsültem
 szerelmemet.

Azért hát kérlek:
 tartsd meg őt egészségben,
 tedd, hogy boldog legyen,
 áldd meg őt,
 és add, hogy együtt érkezzünk el Hozzád.

Ne hagyd, hogy a vasalás, főzés, takarítás
 a fejére nőjön,
 add, hogy mindig legyen egy nyugodt negyedórája
 egy jó könyvre,
 és imára.

Add, hogy egy nap se múljék el anélkül,
 hogy neki ne segítenék —
 még imádsággal is.

Kezedbe fogódzva, hiszen csak erre vár.

GYERMEKEMÉRT

Mennyei Atyám, nemsokára megint apa leszek.

Gyermekeket várunk.

Te tudod, hogy kezdetben nem örültünk neki.

Eszünkbe jutott a sok-sok álmatlan éjszaka,

a szűk lakás,

s még mindenféle kifogás.

Te láttad a mi gondjainkat,

és nem vetted el őket —

de könnyítetted rajtuk.

Itt segítséget ígért valaki,

ott kilátás van egy nagyobb lakásra.

Igy növeltet bennünk hónapról hónapra a bizalmat,

hogy mindent előteremtünk,

örömet gyűjtöttál szívünkben,

hogy szeressük a megszületendőt.

Hála Neked érte.

És köszönjük Neked, Világ Teremtője, a nagylelkűségedet,

hogy ránk bízod gyermekeink nevelését és életét,

megengeded, hogy teremtet munkádban részt vegyünk.

Köszönjük az örömet,

amit ők szereznek nekünk.

Amikor először ránk mosolyognak,

amikor először mondják: „Papa” és „Mama”.

Atyám, mi az „Újat” sem akarjuk kevésbé szeretni,

mint a többi gyermekünket.

Ágyacskája mellett virrasztunk majd,

ha lázas.

Karunkban ringatjuk,

ha fáradt.

Megtanítjuk imára kulcsolni a kezét.

De ments meg minket a majomszeretettől,

mely agyondédelgeti a gyermeket,

magához láncolja,

megfosztja minden önállóságtól.

Segíts, hogy jó apa legyek.
Mert néha félek;
van, hogy túl szigorú vagyok:
akkor Benned is, Mennyei Atyám,
csak nevelőt fog látni, zsarnokot;
van, hogy nem szánok rá elég időt:
akkor pedig azt fogja hinni,
hogy Neked sincs rá időd.

Atyám, még annyi sok kérnivalóm van.
Add, hogy ember váljék belőle, gerinces és boldog,
bátor és hívő és eszes.
Akit nincs, mi ledönt,
mert az alap, ahol áll: Krisztus;
még akkor is, ha talpa alatt megrendülne a föld.
Ember, aki mindig tud mosolyogni, akkor is,
ha mindenki csügged,
mert nem hagyja el a remény.
Ember, világosság az éjben,
ha körben ki is húnyt a fény.
Ember, aki tud imádkozni;
és ha Veled beszél, elcsitul a vihar.
Ember, aki megérti az Idők Jelét;
ha fejünkben nagy is a zűrzavar.
És végül: Ember, aki tudja, mi a szeretet.

Sok mindent kívánnék még gyermekemnek:
egészséget, szépséget, hosszú életet.
Mégis, meg kell gondolnom, mit kívánjak;
mert tudom: Te épp annak
nem adsz sokat mindebből,
akit nagyon szeretsz.
Igy hát, Mennyei Atyám, inkább arra kérlek,
add, hogy a gyermekem sose maradjon lent a porban,
keljen föl, hogyha elesett,
s menjen tovább az úton, amely Hozzád vezet,
míg Téged, Mennyei Atyám, majd színről-színre láthat.

MENTSD MEG, URAM, A SZERELMET

Te alkottál bennünket:

férfit és nőt.

Te akartad:

szeressük egymást

testben is, lélekben is;

hogyan örömről teljék

a szerelemben.

Áldd meg a mi szerelmünket,

áldd meg a mi örömről:

testünk-lelkünk szerelmét, örömről.

Légy a szerelmünk Istene,

ne csak a plátói szerelemé,

vagy a testvéri szereteté,

hanem ahol egy-testté lesz a férfi meg a nő.

Óvj meg minket azoktól,

akik gyűlölik a testet,

és úgy élnek

miként ha

erotika és szexualitás

a Te szomorú tévedésed volna.

Ők azt hirdetik:

a hálószoba

közeli bűnalkalom.

Add meg hát nekünk, házásoknak

a lelkiismeret nyugalmát,

ha szerelemmel egymásé vagyunk.

Ments meg az álszent erkölcsprédikátoroktól:

valahányszor férfi és nő

szerelme

szóba jön,

ők tüstént készek a szentenciákkal,

kényszeredett hasonlatokkal,

s kezükben ott — egy fügefalevél.

Lehet: még az Ótestamentum

szerelmes énekeit is

kész örömmel kitépnék.

Szabadíts meg a hazug prűdériától,
mely a szemérmertlenséggel együtt
a szerelmet veszélyezteti.

Ments meg, Uram, a lélekgyűlölőktől,
a szex prófétáitól:

„szerelemről” beszélnek,
de az nekik csak hús meg technika.

Ugy tesznek ők,
miként ha erotika és szexualitás,
csak unatkozó selyemfiúk
izgalmas kedvtelése volna,
felelőtlen játszadozás.

Tarts távol az ő tanításaiktól
és pornó-lapjaiktól.

Mert megmérgezik a szerelmet.

A szerelmet mentsd meg, Istenünk!

Önmagunkért

TANITS MEG REMÉLNI

Istenem, én nem tudok
remény nélkül élni.

Ha azt vallanám:
nem lesz jobb semmi,
nem fejlődik semmi,
hogyan szerethetnék?

Ha azt vallanám:
én magam
merev, fejlődésképtelen vagyok
hogyan élhetnék?

Ha azt vallanám:
Te csak
a megmagyarázhatatlan dolgok gyűjtőneve vagy,
hogyan hihetnék?

Istenem, talán van, aki tud
csak önmagáért, csak napról-napra,
remény nélkül élni.

Én nem tudok.

Kérem hát Tőled
a remény erényét.

Hogy mindig újra kezdjem,
hogymindig tudjak egy lehetőséget
magamnak, a társadalomnak,
Isten népének, az emberiségnek.

Istenem, adj nekem
hűséges reményt,
melynek gyökere a valóságba nyúlik.

Arra épít, amit átélt,
és mégsem adja föl soha.

Mert alapmeggyőződése,
hogy Te jobbnak akarod a világot.

Add, hogy becsülettel
munkáljam mindazt,
amit kívánok, amit remélek.

De még egy útja van
a reménynek, Istenem,
és ez: a kegyelem.
Ha minden rosszul sikerül,
ha magam
semmire sem megyek.
Ha gyűlölet és elvakultság győz,
s nem értelem és szeretet,
akkor is csak Benned remélhetek.
Akkor már csak szeretetedben, irgalmadban bízhatok,
hogy amit elkezdtünk, Te majd befejezed,
tisztává
és jobbá teszed.

Taníts meg remélni,
mert remény nélkül nincs számomra élet,
nincs szeretet.

AZ IDŐ SODRÁBAN

Uram, a Te egyik csodálatos ajándékod: a remény.
Oly gyakran veszíthettünk volna
az élet vad ösvényein,
poros országútjain
és göröngyös töltésein a történelemnek,
ha nincs velünk a Te szereteted vastartaléka.
Mind, mind legyőzötten feküdnénk hosszú versenypályáján
az időnek.
Feltört lábbal, szívvel, lélekkel rég feladtuk volna.

Szereteted mindezt előre látta.
Azért hát létrehívtad az idő utitársát: a reményt —
csak nekünk, embereknek,
akik az idő fogaskerekei közt élünk.
Romok és halottak közt,
éhínségben és golyózáporban,
börtöncellákban és katakombákban,
mi emberek fölszítjuk a szunnyadó lángot
fényért és melegért.
Míg élünk, remélünk.
Remélünk jobb időt,
jobb életet,
jobb embereket.
Lelkünk, telve várakozással, vágyaiból képeket vetít
az ismeretlen jövő vásznára.
Ebből merítünk új erőt,
megsejtve, hogy színnel töltöd meg valamennyi képet.
Aki már semmit sem remél, annak lelkében a halál tanyázik.

Köszönjük, Uram, csodálatos ajándékodat, a reményt.
Köszönjük,
hogy a könny meg a vér
éveiben, évszázadaiban nem adta föl még
az emberiség a reményt!
De mindjárt e köszönetre kérnünk is kell:
ne törd, hogy nyugtatószerré
vagy cselekvés-pótlékká
silányuljon a remény, a várakozás.

Hisz Te akartad, hogy a remény mindennap
új kezdet,
új tettek forrása legyen.

Egynémely modern rendező, regényíró, műkritikus
viszont rajong a komor színekért,
ködös, reménytelen helyzetekért,
sötét kétségbeesésért, gyászos értelmetlenségért.

Megalkottak egy szörnyszülött embertípust:
a reménytelen embert,
a meggyőződéses nihilistát.

Nem tudom, melyik ember embertelenebb:
aki hit nélkül,
szeretet nélkül,
vagy remény nélkül él?

Uram, ments meg a reménytelen emberektől,
s a reménytelenség prófétáitól.

Ments meg a reménytelen élettől és gondolkodástól.

De nekünk keresztényeknek a remény határait
az öröklétbe először Te nyitottad,
mert mi nem csak jobb időket
és jobb embereket remélünk,
de mély meggyőződésünk,
hogy vár reánk az örök élet,
mely jó lesz és boldogító élet.

Elég kegyelmeidben megmaradnunk,
és miénk lesz az öröklét
Nálad és Benned.

Még úton vagyunk,
mert még előttünk van
a tulajdonképpen, az örök élet.

De minden nap biztatás,
új meg új lépés, s minden lépés az öröklétbe tart –
reménységben,
a mi Atyánk oltalma alatt.

Uram, erősítsd reményünket!

TE AZT AKARTAD, HOGY SZABAD LEGYEK

Jézus Krisztus,
én azt tanultam:
a hit kegyelem,
nem pedig érdem,
vagy garantált prémium.
A Te ajándékod ez a kegyelem.
Köszönöm neked.
A hit ad értelmet az életemnek.

Jézus Krisztus,
én azt gondoltam:
szilárd váz a hit,
szabályokból és tételekből épült,
megingathatatlan, támadhatatlan.
Ma már tudom,
hogy a hit merész kaland:
naponként új meg új próba,
mely kételybe is dönthet.
De azt is tudom,
hogy a hitet az ima élteti.

Jézus Krisztus,
könyörgök hozzád:
ne inogjon meg a hitem,
de újuljon meg.
Hogy fölismerjem:
a hit nem egyszerűen
száz katekizmusválaszhoz egyetlen, gépies „igen”.
A hit az az „igen”, amit Neked mondunk ki,
Szeretet Istene.
A hit „igen” Krisztusnak,
aki érettünk emberré lett,
meghalt, feltámadott.
A hit
a Te szeretettedben élt életre
kimondott „igen”.
Ehhez add a kegyelmed.

Jézus Krisztus,
ha a hit
minden kérdésre biztos választ adna,
ha kísérletek bizonyítanák és igazolnák,
már nem is volnék többé szabad.
De Te azt akartad, hogy szabad legyek.
Sőt: szabad akaratot adtál,
tetteim fellázadhatnak az értelem és lelkiismeret ellen.
Ne engedj Benned kételkednem,
ha látom, hogy az emberi rosszaság
az emberi boldogság megrontására tör.

Jézus Krisztus,
nem az van messze tőled,
akit kétely gyötör.
Messze van tőled,
aki vétkezik a szeretet ellen.
Te arra tanítottál,
hogy szeressünk,
ahogyan Te is szerettél bennünket.
Segíts a szeretetből élni.
Akkor nem leszek soha messze tőled,
még ha úgy érzem is, hogy egyedül vagyok.

Jézus Krisztus,
Te ismered az én utaimat,
kétségeimet és gyarló-voltomat.
De azt is tudod,
hogy a Te utadon akarok járni.
Megigérted,
hogy nem hagysz magunkra bennünket.
Nem azt ígérted,
hogy mindig világosan látjuk,
merre az út.
Add éreznem a Te közelségedet.

Jézus Krisztus,
kérem kegyelmedet,
hogy abba ne hagyjam az imát soha.
Akkor mindig megőrzöm a hitet.
De mindenek előtt arra kérlek,
hogy hitem örvendezővé tegyen.

URAM, TANITS MEG SZERETNI

Uram, ez nem rosszindulat.

De vannak pillanatok,
amikor örülök a mások bűnének.

Mert nem állok egyedül a bűneimmel.

Megnyugtatom magam,
hogy más sem jobb nálam.

Nem fáj,
hogy ezzel megszorítlak Téged –
Teremtőnk,
Atyánk,
Üdvözítőnk.

Arról nincs szó, hogy megtagadjalak,
gyűlöljelek.

De gyakran teszek olyasmit
amitől a gyűlöletnél is jobban irtózol –
és ez a közömbösség.

Ilyen napokon könnyebb bűnt elkövetnem.

S elegendem van abból, hogy szégyenkezzem előtted,
amiért gyáva,
rest,
gőgös vagyok.

Már 33 évet megéltem.

A statisztika szerint 33 év
a mai átlagos életkor fele.

De lehet, hogy a Te terveidben több vagy kevesebb,
mint az én életem fele.

Nem tudom,
és nem is nyugtalanít.

De azt tudom:
sok mindent megkedveltem az elmúlt 33 év alatt,
így megtanultam jónéhány embert becsülni és szeretni.

S mégsem hagy nyugodni a kérdés:
milyen értéket tudok felmutatni eddigi éveimből,
ha nem tanultam meg, hogyan kell
Téged igazán szeretni?

Lehet, hogy túl kevés időt hagytál nekem?

Túl kevés szeretetet mutattál?

Vagy hol rejlik az én főbűnöm,
amelyre minden bűnünk feltornyosul:
a gyávaságban,
a restségben,
a gőgben?

Már tudom, Uram,
és minden szavam,
amit feltártam most előtted,
bár mögöttük akartam elrejtőzni Tőled,
már nem lehet titok:

én nem szeretlek eléggé Téged,
mert túlontúl szeretem magam.

Körülfog minden gondolatom,
tettem, szavam.

Középpontjuk,
céljuk, istenük
én vagyok.

Ezért oly könnyű bűnbe esnem,
ezért nem bánt a mások bűne,
ezért tűnsz oly messzinek tőlem,
ezért nem vagyok boldog.

Te szeretni teremtetél,
Istenem:
szeretni Téged és minden felebarátomat.

Ez életem értelme.

Uram, taníts,
hogy Téged mindennap jobban szeresselek —
teljes szívemből,
teljes lelkemből,
teljes erőmből —
még akkor is, ha ez fájdalommal jár.

Mert csak így semmisül meg bennem az önszeretet.

Uram, taníts meg a Te szeretetedre.

Másképp a lelkem
és boldogságom elveszett.

NEM AKAROK NÉMA LENNI

Mindennap döntenem kell,
meg kell ítélnem,
ki kell mondanom:
„igen-igen” vagy „nem-nem”!
Vagy: „Nem tudom.”

Uram, én nem akarok olyan tanú lenni,
aki csak kezét emelgeti:
„Igy történt,
így volt, bizonyisten!”
Bele akarok szólni a dolgokba,
résztvenni a döntésben,
osztózni a felelősségben.
Mert ez az én világom
a Te világod.
De én már túl sokat láttam,
túl sokat megéltem,
túl sokat tanultam,
hogy azonnal kiáltsam:
„éljen!” vagy „le vele!”

Uram, én nem sietem el az ítéletet,
mert gyűlölöm az előítéletet.
Én mérlegelni akarok, egybevetni,
mielőtt kimondom:
„Ezért kiállok!
Ez nem kell nekem!”
Kérem hát tőled
a helyes különböztetés,
az erő,
a döntés kegyelmét.

Uram, én kritikus akarok lenni
önmagammal,
minden előítéletemmel
és véleményemmel szemben.

Kritikus leszek
mindenkivel szemben,
akik zsebükben hordják a megoldást,
mint bűvész a galambot.

Kritikus leszek
mindenkivel szemben,
aki nem ismer mást,
csak fehéret vagy feketét.

A FELELŐSSÉG RIZIKÓ

Istenem, add, hogy legyen bátorságom
felelősséget vállalni
és viselni.

Felelősséget sokféle dologban,
túl azon, ami mindennapi kötelesség.
Mert kereszténynek lenni azt jelenti,
hogy sokkal többért vagyok felelős,
mint a hivatali
meg a családi ügyek.

Istenem, ez a terület
– túl azon, ami mindennapi kötelesség –
nagy és határtalan.
Nem vagyok jártas
Dél-Amerika problémáiban,
nem tudom megoldani
a közel-keleti kérdést,
és nem vagyok szociológus.
De sokakkal együtt én is felelős vagyok.
Mert emberek halnak meg,
gyermekek éheznek,
háborúk dúlnak.

Istenem, én tudom,
milyen könnyű tévedni,
s hogy az én szolidaritásom mennyire gyöngé még.
A Szentírásban a konkrét megoldásra
nincs recept.
Azt kérem hát először:
segíts meg engem,
hogy az igazságot fölismerjem.
És másodszor:
add, hogy bátor legyek
– bármily kemény a próbatétel –
kiállni azért, amit fölismerek.

Istenem, felelősséget vállalni
kockázatvállalást is jelent,
hiszen tévedhetek.
A tévedés pedig bajt okozhat,
s bűnrészessé tehet.
Igy szól hát harmadik kérésem:
óvj meg engem a bűntől,
bocsásd meg minden vétkem.

Uram, taníts meg imádkozni!

TE BESZÉLGETNI AKARTÁL

Uram, Te nemcsak azért adtad a beszédet,
hogy hangokkal jelezzük,
ha éhség gyötör,
ha veszély környékeztet,
ha valamit akarunk.

Lélek nélkül elképzelhetetlen a beszéd;
Te az emberi történelem kezdetére tetted,
mint a közösség jelét.

/ használtuk föl.

Uram, bevallom, ezt az ajándékot gyakran rosszra
Bár szeretek beszélni, nem szeretek odafigyelni másra.
Azt akarom, hogy ő pattanjon az én szavamra,
de én megjátszom a süketet.

Visszaéltünk a beszéddel
belőle locsogás, pletyka lett.

Te azt akartad, hogy mi emberek sokat beszélgessünk,
így tárulkozzunk ki egymás előtt,
gondolatainkat,
terveinket,
vágyainkat a másik elébe tárva,
míg ügyelünk arra is,
amit ő mond, a gondjaira,
panaszára.

Te beszélgetni akartál,
minden kérdést meghallgattál és feleltél,
ha őszintén kérdeztünk.

Te némelyeket elutasítottál,
mert bár szavad eljutott a fülükbe,
szívüket bezárták előtte.

Te megtanítottál
hogy közvetlenül Atyádhoz szóljunk,
Hozzá imádkozzunk.

Uram, ha az emberhez hozzátartozik a beszéd,
a keresztényekhez bizonyára az igaz beszéd,
vagy legalábbis, hogy töreksenek rá.

Nem ahogy
kereskedő beszél a kereskedővel,
politikus a politikussal,
szerelmes a szerelmesével,
nem, egészen egyszerűen:
mint ember az emberrel.

Ahol ez nincs meg többé,
ahol már csak szigorúan előírt szavak
konganak,
ott a keresztény megszűnt magához ölelni a világot,
ott az ima fölfelé csengő monológ.

Uram, taníts meg az igazi beszélgetésre.

Nem arra az alkalmi szóvirág-cserére,
mely csupa mellébeszélés, elkendőzés.

Nem arra a szabvány-beszédre,
amely hamis szavakba rejti szándékát.

Hanem kimondani és meghallani mindazt,
ami leleplezi az igazságtalanságot,
rávilágít az igazságra,
elítéli a felszínességet és lehatol a mélyre.

Taníts meg arra a beszélgetésre,
amely egyszerre ad és befogad.

Uram, add, hogy a hétköznapi forgatagában
el ne eresszük fülünk mellett a Te hívásodat
és el ne sikkasszuk a választ.

Szívünk, ajkunk, tetteink választát.

Mert nem csak nyelvvel, ajakkal szól az,
aki Istennel beszél.

TANITS A CSÖNDRE

Uram, ha mégis, napjában egyszer teljes csönd lehetne.

Nem kérek többet, csak egy negyedórát,

amikor egy hang sincs,

semmi se moccan,

hallgat a rádió

és nem hallani mást,

csak ahogy lüktet a vér, keringve az ereken át.

Ha akarom, behúnyom a szemem,

de amióta nagy sírással megkezdtem földi utam,

fülem mindig nyitva van.

Védtelenül szolgáltat ki a zajnak,

a locsogásnak,

a kornyikálásnak.

Tudom, Uram,

hogy sem a munkámban,

sem a városban,

mint négygyermekes családapá

nem élhetek remeteként,

semmi jogom félrevonulni, mint amikor „búvik a berki

De egyszer egy nap, csak egyetlenegyszer / madárka.”¹

kellene egy kis csöndes pihenő.

Nem nyárspolgári vágy ez az öntelt nyugalomra,

hanem emberi jog.

Másképp hogy tudnám áttekinteni az életem,

uralkodni az idegeimen,

hogy tudnék négy szemközt beszélgetni Veled, Istenem?!

Ments meg, Uram, az üres locsogástól,

a vadul száguldozó motor fülsiketítő zajától,

az őrzítő zenebonátó!

Adj a gyermeknek békés játékot és nyugalmas álmot –

Nem korholás, sírás után.

Add, hogy senki tolakodó ne csöngessen az ajtón.

Hogy a nap folyamán egyszer végre nyugtom legyen.

És mégis, Uram, azzal, hogy nyugalmat akarok magam körül,

hogy megtanulok olykor kikapcsolódni,

hogy csöndért könyörgök Hozzád, még nincs megoldva

/ minden.

Csöndnek kell lennie bennem is – legalább az ilyen
negyedórákban.

Másképp a magam belső életében csak utat nyitok
a lappangó önszeretetnek,
önzésem rádióreklámjának:
féltékenykedésnek,
önszánalomnak,
hamis fölényeskedésnek.

Uram, parancsolj hallgatást gondolatban elkövetett bűneimnek,
hogy tölts be helyüket a csönd, a Te érkezésed csöndje.

Mert Te – akinek lába, mint zsámolyon, nyugszik a Földön,
és összegöngyölöd az eget, mint kabátot –
úgy jössz, mint enyhe szellő.

Ahogy Illésnek mondtad magadról.

Jössz, akárha tolvaj az éjben,
jössz, mint szerelmes a szerelmeséhez.

Uram, bevallom,
halkan közelgő lépteidre,
halk kopogásodra,
halk hívásodra sokszor nem figyeltem –
gyakran egyáltalán nem is akartam figyelni.

Mert egy monológot mormoltam Neked,
és azt mondtam rá: ima.

Ezzel takarítottam meg a fáradságot,
hogy szavadra figyeljek
és megtegyem, amit csak a csöndben súgsz nekem.

Uram, ajándékozz nekem nyugalmat,
taníts meg a csöndre,
hogy szavadat meghalljam
és új beszélgetést kezdhessek Veled:

Szólj, Uram, és én odafigyelek!

¹ Utalás Goethe: „Vándor éji dala” című versének egyik sorára: „Már
búvik a berki madárka” (Tóth Árpád ford.)

TANITS MEG HÁLÁT ADNI

Uram, az életünk *adakozás és elfogadás*.

Az életünk *kérés*, amihez kellene a *hálaadás* is.

Már a beszéd is kifejezi, hogy *adunk és kapunk*:

házastársat „kaptam”,

gyermeknek „adtunk” életet,

ők nevelést „kaptak”.

Ez mindennap hozzátartozik az életemhez.

Mindennap arra tanítom a gyermekeimet,

hogy ne csak azt mondják: „kérek”,

hanem azt is: „köszönöm”.

Mennyei Atyám, be kell vallanom,

az én hálám formákba merevedett,

formákba a családban,

a baráti körben,

az üzleti életben,

vagy amikor Veled beszélek.

Rendszerint csak ímmel-ámmal kezdek imádkozni,

kérni,

koldulni,

ha valami nem sikerül,

ha valami balul üt ki,

ha valami füstbe megy.

Hálából följánlok — legjobb esetben —

egy betanult hálaimát,

de nincs benne se szív, se szeretet.

Uram, milyen hálás voltam még néhány éve

egy darab kenyérért,

egy cigarettáért,

egy bombázás mentes éjszakáért,

egy pár nyugodt óráért.

Mi mindent ígérettem akkor,

csak vége legyen a háborúnak.

És milyen hamar elfeledkeztem a háláról, Uram,

mindenről, amit megígértem.

Ma az én szokványos imám vagy egy kolduló kérvény,

vagy egy panasz.

Eszedbe juttatom,
 hogy amikor megteremtettél bennünket,
 „kötelezted” magad arra is,
 hogy boldoggá teszel.
A boldogság pedig feljogosít, hogy a földi dolgokat
 megértsük.

Uram, bevallom,
 mi már nem tudunk
 a hétköznapi kis pillanatainak örülni:
 a reggeli friss levegőnek,
 egy gyermekkacajnak,
 egy jó könyvnek,
 egy baráti beszélgetésnek.
Átnézünk fölöttük, mert mindig film-happy-endre várunk.
 Így hát semmi okot sem érzünk a hálára.
 Sőt még többet kérünk és koldulunk.

Uram, vannak, akik még a kis hétköznapi örömeikből
 sem élvezhetnek semmit:
 ágyhoz kötött betegek,
 özvegyek és árvák,
 otthontalanok és magányosak.
Mi az, amiért hálát adjanak?
 Itt csak Te tudsz felelni, Uram:
 mindennap hálát adhatunk és hálát kell adnunk,
 hogy szeretsz minket,
 hogy megváltottál,
 hogy sosem hagysz el,
 hogy Nálad találunk örök hazára.
Mert Te semmit sem tagadsz meg abból, amit szeretetből adsz.
 Nem tagadod meg senkitől.
 Ezért minden okunk megvan a hálára.

Uram, taníts meg hálát adni!

VISSZA A FELADÓNAK

Uram, éppen végeztem az imával.
Áhítatosan mondtam a szavakat.
Elégedetten fűztem hozzá az Áment.
Mert azt hittem, elintéztem valami fontosat,
leraktam eléd egy súlyos terhet.
De az imától sem könnyebbültem meg.
Töprengtem, hogy ez mint lehet.
Végülis rádöbbsentem és bevallom Neked, Istenem:
gyáva szívvel imádkoztam.
És Neked irtózatosa a gyáva szívek.

Az imában a feladatot akartam visszaadni,
a terhet a Te válladra rakni.
Ráírtam a nekem szánt keresztre:
„Vissza a feladónak — Szigorúan bizalmas!”
és becsomagoltam az egészet egy jámbor ima formájába.
Szavaimmal akartam pótolni a cselekvést.
Imám pótlék volt.
De Te nem akarsz pótlékokat.

Uram, mi semmire sem megyünk Nélküled,
a Te segítséged nélkül.
Ezért kiáltunk Hozzád,
oltalmadat és segítségedet kérve:
otthon,
a gyárban,
az íróasztalnál,
az utcán.
De imánk nem lehet mentegetőzés csupán,
hogy megbocsáss:
„Ezt nem tudom,
nem merem,
nem szeretem —
csináld egyedül,
Mindenható!”

Nem kétséges, hogy Te mindent meg tudsz tenni egymagad:
teremteni,
építeni,
elrendezni,
kibékíteni.

De azt akarod, hogy szereteted művében sokan részt vegyünk.
Azt akarod, hogy mind-mind
Veled együtt teremtsünk,
Veled együtt építsünk,
Veled együtt rendezzünk el mindent,
Veled együtt építsük föl a békét.
Azt akarod, hogy én is váltsam valóra
szereteted gondolatát.

Uram, előbb az imával megsértettelek.
Semmi köze sem volt Hozzád,
álszent, üres hízelkedés volt:
„Ó, Istenem, Te bizonyára jobban elvégzed helyettem!”
A szavak között meg azt mondtam magamban:
„Túlbecsültél,
túl gyöngének teremtettél ehhez a feladathoz,
fogalmad sem volt, milyen súlyos terhet raktál rám.”
Bocsásd meg, hogy ekkorát hazudtam!
Mert a feladatomat,
a terhemet,
a keresztemet szeretettel mérted tenyereden,
és egy gramm túlsúlyt sem raktál rá.
De én titokban
elhajítottam a szomszéd sarkon
és jámbor szavakkal elfutottam tőle.

Uram, én visszamegyek,
hogy elvégezzem, amit feladtál.
Most pedig kérlek:
segíts,
adj erőt és kitartást.
Adj erőt és bátor szívet.
Mert félek, és mégis bátor akarok lenni – Érted.

HOGY ÚJRA EGYEK LEGYÜNK A HITBEN

Jézusom, Te az Utolsó Vacsorán
egységért imádkoztál:
hogy a Benned-hívők egyek legyenek
hitben és szeretetben.

Mi keresztények évszázadok óta
a nem-keresztény világnak
siralmas példát mutatunk
a széthúzásra és a gyűlöletre.
Nemcsak a „mások” bűne,
hogy szétszakadt az egység.
A mi bűnünk is:
mi kérdedtünk az igazsággal
és elhanyagoltuk a szeretetet.

Jézusom, mi nem hadakozunk
egymás ellen soha többé.
Egymáshoz lassan megint közelebb jutunk.
De még ez is kevés:
nem tudunk beletörődni a szakadásba.
A Te imád, a Te parancsod
egységbe hívott hitben, szeretetben.
Súlyos teher ez mirajtunk
és súlyos kötelesség.
Mikor jön el megint az idő,
amikor azt mondják a nem-keresztények:
„Nézzétek, hogy szeretik egymást!”?
Jézusom, csak általad lehet eggyé megint a Te nyájad.
De azt a napot közelebb hozni: a mi dolgunk.
Semmi sem változik meg,
ha mi semmit sem változtatunk meg,
ha mi magunk meg nem változunk.
Oldozz fel bűneinktől,
vess véget a szakadásnak,
gyűjtsd egybe a tieidet,
hogy hitben, szeretetben egyesülve
szolgáljunk neked.

DICSŐSÉG ISTENNEK

Dicsőség Neked,
az Atyának,
a Fiúnak,
a Szentléleknek,
de nem csak az istentiszteleten,
nem csak processziókon és himnuszokkal.

Dicsőség az Atyának
minden teremtményében:
a Napban,
a tengerekben,
a verebekben,
a borban!
Dicsőség az Atyának
mindenben, amit ember alkotott:
a gépekben,
a gyárakban,
a repülőkből,
a fejfájás elleni tablettákban!

Dicsőség a Fiúnak:
a keresztvetésben,
az étkezésben,
az áldozatban,
a gyógyulásban!
Dicsőség a Fiúnak:
minden emberi tettben,
az éhséget enyhítőkben,
a betegeket gyógyítókban,
a segítőkben, a szabadítókban.

Dicsőség a Szentléleknek:
az igazság által,
a bölcsesség által,
az igazságosság által,
az erősség által!

Dicsőség a Szentléleknek:
dicsérje minden ember,
aki vigasztal,
aki tanít,
aki felelősséget vállal,
aki szeret!

Dicsőség a Három-Személyű
Egy Istennek:
minden barátságban,
minden családban,
minden társadalomban,
minden népben!
Dicsőség a Szentháromságnak,
azok által,
akik békeség-hozók,
akik egy igazságos világot
akarnak
a torzsalkodás világa helyett,
akik a szeretetből élnek.

PAUL ROTH

Paul Roth, az író, 1925-ben született Berlinben. Erlangenben és Münchenben végzett teológiát, teológiai, pszichológiai, történelmi és publicisztikai tanulmányokat. 1954 óta élénk vallási vonatkozású írói és publicisztikai tevékenységet folytat. Nős, és öt gyermek apja.

Vallásirodalmi tevékenységéből a következő műveket említjük, két, gyűjteményünkbe felhasznált, kötetén kívül: Wir denken anders (Mi másképp gondokodunk) Würzburg, 1956. Wer glaubt, weiss mehr (Aki hisz, többet tud) München, 1962. Sie sind alle noch am Leben (Még mind életben vannak) Würzburg, 1965.

...der mich liebt. Meditationen zum Rosenkranz (...aki szeret engem) Würzburg, 1967.

Ihr sollt es alle erfahren. Gedanken zu den Sonntagsepisteln (Tapasztaljátok meg mindnyájan. Gondolatok a vasárnapi szentleckék nyomán) Würzburg, 1961.

Gott wartet auf Antwort (Isten válaszra vár) Würzburg, 1963. Wir alle brauchen Gott (Mi mindnyájan Istenre szorulunk) Würzburg, 1975.

Fürchte dich nicht. Bildmeditationen (Ne félj! Képmeditációk) Würzburg, 1978.

A felsorolt könyvek együttes példányszáma jóval meghaladja a 150.000-et.

Kiadásunkban megjelent imádságos könyvek:

Michel QUOIST:

ITT VAGYOK, URAM!

Mai ember imái

Bécs, 1975, Harmadik kiadás, 207 lap

„Mielőtt e sorokat papírra vetettük volna, elimádkoztuk, átértük azokat. Hívó, gyakorló keresztény emberek élete van összesűrítve bennük úgy, ahogyan azt naponta felajánlották Istennek. Ezt a felajánlást öltöttük a szavak köntösébe, hogy így mutassuk be másoknak is. Célunk az volt, hogy segítségükre legyünk: mentsék át életüket az imába, hogy az ÉLETÜK már maga is IMÁDSÁGGÁ váljék.” Így ír a szerző ez újszerű imádságoskönyv előszavában, amely 26 nyelven kétmillió példányszámmal ért el.

KIS ZSOLOZSMA

Reggeli dicséret, Napközi imaóra, Vecsernye, Kompletórium egy hétre

Bécs, 1977, 136 lap

E laikusoknak szánt zsolozsmáskönyv első kiadása félév alatt elfogyott. Új kiadásra csak akkor kerülhet sor, amikor a végleges új magyar zsoltszövegek elkészülnek.

KIS KÖZÖS ZSOLOZSMA

Bécs, 1978, 48 lap

Az elfogyott Kis Zsolozsma átmeneti pótlására, hogy a templomi közös istendicséret el ne némuljon, e füzet tartalmazza minden napra az Esti dicséretet, és vasárnapra a Reggeli dicséretet is, Jézus Szíve- és Mária antifonákkal, valamint az ádventi és nagybőjti antifonákkal.

Klara BÜHLER:

REGGEL ÉS ESTE ISTENNEL

Keresztény imakönyv

Bécs, 1978, Második kiadás, 80 lap

E német nyelvterületen igen népszerű imakönyvecske egy hónap minden napjára ad indítást arra, hogyan próbáljunk a Biblia gondolataival felkeléskor-lefekvéskor, reggeli-esti imáinkban az Úrhoz fohászkodni.

A keresztény hitbe bevezető mű:

TOMKA Ferenc:

A KERESZTÉNY HIT LEGFŐBB KÉRDÉSEI

Bécs, 1978, Negyedik kiadás, 63 lap

Rövid, érthető tájékoztatást nyújt e könyvecske a keresztény hitben tájékozatlanok számára. Fejezetei: Bevezető kérdések — Isten — Jézus — Az egyház. Végül néhány alapvető könyv felsorolását találjuk hitünk világából.

Gyermekek vallásos neveléséhez:

Gaston COURTOIS:

A LEGSZEBB TÖRTÉNET

Bécs, 1972. Harmadik kiadás, 192 lap

Courtois 13 nyelven megjelent nagysikerű képeskönyve nemes egyszerűséggel s mai nyelven mondja el a legszebb történetet a gyermekeknek. Minden lapon egy-egy — színes ceruzával kifesthető — képhez fűződő, naponkinti felolvasásra szánt, 12-14 soros szöveg. A könyv legújabb, harmadik kiadása közkívánságra nagyobb betűkkel és nagyobb képekkel készült. (5-8 éves gyermekek számára.)

Engelbert GROSS:

MISEKÖNYVEM

Bevezetésül a szentmisehez

Bécs, 1977, Reinhard Hermann képeivel, 63 lap

Derűs, élénk, a gyermek fantáziájához illő képeskönyvecskénk nemcsak a szentmise világába vezeti be kis olvasóját, hanem tudatosítja benne, hogy az Egyház testvéri közösség, „a mise imái elsősorban nem egyéni, hanem közösségi imák”, amelyekben a hívek „a látható egyház határain túllépve mindenkiért imádkoznak” — így jellemzi maga a szerző könyvét a szülőkhez intézett kísérőszövegeiben.

Hilda LAIBLE:

AZ ELSŐ ÉVEK...

Bécs, 1971, Második kiadás, 136 lap

E mű az iskolás kor előtti neveléshez ad értékes indításokat. A könyvet ajánl Dr. Stefan László püspök kiemeli, hogy Laible könyve „értékes szempontokat és tanácsokat nyújt a lelkipásztorkodó papságnak és a szülőknek is, akik a II. Vatikáni Zsinat tanítása értelmében gyermekeik elsőszámú lelkipásztorai.” A könyv tartalmából: Ünnepek és ünnepi idők — A kisgyermek Istennel beszél — Hogyan kell helyesen beszélni Istenről és a hitigazságokról? — A szentségek szerepe a gyermek életében — Az alkalmak felhasználása — Ami a szülők helyes magatartásától függ. — A gyermek és a Szentírás.

Eva PETRIK:

GYERMEKEIMMEL

Indítások iskolás gyermekek vallási neveléséhez lelkipásztorok és szülők számára

Bécs, 1974, 124 lap

Könyvünkben a szerző pedagógiai szaktudása és édesanyjai tapasztalatai alapján gyakorlati indításokat nyújt az iskolás gyermekek vallási neveléséhez a szülői házban. Könyve szerves folytatása Hilda Laible: Az első évek... c. könyvének. Szerzőnk az alapelvek tisztázása után a következő témakörökbe foglalja mondanivalóját: A gyermek vallásos kibontakozásának természetes előfeltételei — Helyes mérték a nevelésben: a középút — A gyermeki akarat nevelése — A gyermeki lelkiismeret kibontakozása — Istennel a hétköznapiokon — Az apa szerepe — Az élet kitágul.

Hitünk elmélyítéséhez:

Joseph RATZINGER:

A KERESZTÉNY HIT

Gondolatok az apostoli hitvallás nyomán

Bécs, 1976, 226 lap

Szerzőnk, a dogmatikának egyik legnagyobb szaktekintélye a német nyelvterületről, a tübingeni egyetem hallgatói számára tartott előadásait bocsátja közre könyvünkben, tudományos igényű tágabb körű olvasóközönség számára. Az Apostoli Hitvallás, hitünk ősi rövid foglalatja nyomán fejtegeti hitünk igazságait, választ keresve a mai ember problémáira s azzal a kitűzött céllal, hogy az hite rejében teljesebben bontakoztathassa ki emberségét. A mű eredetiben eddig tizenegy kiadást ért el, és tizenkét nyelvre fordították le.

Jacques LOEW:

ELMÉLKEDÉSEK JÉZUS KRISZTUSRÓL

Lelkigyakorlat a Vatikánban

Bécs, 1975, 175 lap

Ki Jézus Krisztus? Erre az örökké időszerű kérdésre keres választ szerzőnk, a Szentírás és a mai élet nagy ismerője, a „dokkmunkáspap” e lelkigyakorlatos könyvében a pápa és környezete előtt. Hogy Jézust megismerjük — találkozni kell vele. Hogy találkozhatunk — meg kell hallgatni a „lelki szegények” befogadó készségével. Ebben a vízióban vetíti a szerző Jézust „három dimenzióban” szemünk elé: Rámutat vonásaira öszövétségi előképeiben, megcsodálja oly „emberies emberiségében” és felismeri az egyházban, Titokzatos Testében s annak tagjaiban — bennünk — továbbélő Krisztust.

Michel QUOIST:

IGY ÉLNI JÓ

Elmélkedések az élet művészetéről — mai keresztényeknek

Bécs, 1976, Ötödik kiadás, 302 lap

Az emberek jól akarnak élni, sikerre vágnak — de legtöbbször csak anyagi sikerre. E műben a szerző az élet valódi és totális sikeréhez ad szempontokat, a hit szemszögéből, teljes tudományos felkészültséggel a lélektan és szociológia terén is, gyümölcsöztetve pedagógiai és lelkipásztori gyakorlatának gazdag tapasztalatait. Saját nyelven szól a mai emberhez. Életszerű, csattanós, szuggesztív mondataival lenyűgözi, gondolkodásra és önmaga elkötelezésére készíti az olvasót.

Michel QUOIST:

KRISZTUS ÉL!

Bécs, 1978, 157 lap

Szerzőnk ebben az optimista, életigenlő könyvében abból a hittételből indul ki, hogy Krisztus egyházában titokzatosan tovább él. A hívő keresztény Krisztusban és Krisztussal átéli a teremtés, a megváltás és a feltámadás misztériumát. Maga is tevőleg résztvesz ezek kibontakoztatásában, amikor a világ fejlődését s embertársai javát szolgálja. Ez jellemzi a mai keresztény laikusok lelkiességét, akik épp a családi, hivatási, társadalmi elkötelezettségükben találkoznak Krisztussal.

KIADVÁNYAINK KAPHATÓK AUSZTRIÁBAN:
Habbel Josef Buchverlag, A-1010 Wien I., Stephansplatz 6.
Herder u. Co, A-1010 Wien I., Wollzeile 33.
Ungarische Buchhandlung, A-1010 Wien I., Köllnerhofg. 4.

BÁRMELYIK KÜLFÖLDI KÖNYVKERESKEDESBEN
megrendelhetők főbizományosunk címének megadásával:
Auslieferung HEROLD, A-1081 Wien, Postfach 321.

